Walter Wybenga, 10-36
854 Sherman St., S.E.
Grand Rapids, Mich.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIII, No. 12. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. MARCH 15, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATION

The World's Preference

Will ye therefore that I release unto you the King of the Jews? . . . .
Not this man, but Barabbas! . . . .
John 19:39-40.

It is the hour!

The Father's hour, Jesus' hour!

The hour, when the world must needs be judged; when Zion must be redeemed through judgment; when the prince of this world must be cast out; when powers and principalities must be stripped to the skin, and made an open show. . . .

The hour of the cross!. . . .

In that hour control of the course of events is forcibly wrung from the hands of the hostile powers. They would have had things different. Not their intention it was to appear at this hour before God's tribunal in order to become manifest in all their naked shame and corruption. Nor was this even their hour. Jesus must be killed, but not in the way of any public procedure; rather must he be taken by subtility and stabbed to death, or stoned, or cast down from some precipice; and not on the feast-day, lest there be uproar among the people! And, behold, here they stand before the bar of the worldly judge, demanding sentence on Jesus of Nazareth; and that on the very feast-day they had meant to avoid!

Two events especially had directed the course of events into channels so radically different from their own plans.

There was the raising of Lazarus and the enthusiasm it had caused among the people. All the world followed Him and the enemies perceived clearly that they prevailed nothing. It had urged them to hasten. And they had determined that not one man, but two should die "for the people", that the whole nation perish not; Lazarus also must be killed; the very evidence of Jesus' power must be obliterated!

And in the night in which He was betrayed Jesus had forced the issue! The traitor had been sent away in the darkness of the night, on his still darker errand, with the majestic command: What thou doest do quickly!

Thus it had, quite unexpectedly, become a busy night for the powers of darkness. The Most High summoned them all before His tribunal, that they might be tried, and they knew it not! By a band of soldiers Jesus had been taken captive in the garden; had been subjected to a preliminary hearing before Annas; had been examined and maltreated in the night by a disorderly and hastily convoked crowd of Sanhedrists; had been officially condemned by that tribunal as soon as it was light; and had been led to the pretorium of the Roman governor.

The enemy had no alternative; and Jesus must be killed even though it must be in the way of a public trial and condemnation and on the feast-day!

And there, before the Roman governor, God judges them!

Hear but the question, God's question, though they know it not: what will ye?

Jesus, Who is called the Christ or Barabbas, the murderer? What is your preference? . . . .

And hear but the self-condemning answer: Not this man, but Barabbas!

It is the hour, indeed!

Shameful proposition!

Will ye that I release Jesus or Barabbas?

Shameful from the viewpoint of the Roman judge that proposes this duo to the people and thus tramples under foot all justice whose representative he was called to be!

Who, then, was this Barabbas?

From his name it was deduced that he was the son of a rabbi, for why otherwise should he be called

"son of a father"? If this be so, which, indeed, is not improbable, he was born and trained in a respectable Israelitish family, and was nurtured in the fear of Jehovah. But his training had become his curse, for he delighted in the way of sin. From the gospel according to Luke we learn that he was guilty of sedition; with a band of other banditti he had instigated an uprising against the Roman government. Moreover, all Scripture witnesses that he was a murderer; and Matthew significantly describes him as a notable prisoner. He was a notorious criminal, widely known, a kind of public enemy number one!

Whom will ye that I shall release, Barabbas or Jesus?

Barabbas, the murder; Jesus, the Christ!

Barabbas, public enemy number 1; Jesus, Jehovah-salvation!

Did he, the representative of world-justice, the bearer of the sword in God's name, who proposed this shameful alternative, not know? Did he not understand the wickedness of his proposition? Indeed, he did! To whatever exetent he may have been ignorant concerning Jesus, he certainly was convinced that the Sanhedrists had delivered Him in their envy, and that there was no guilt in Jesus. This he had declared repeatedly; and this was his sentence even at this moment now he places the shameful duo before the people and their leaders. Yet, the judge now places the innocent on a level with one of the greatest criminals he can select; surrenders Him as if He were found guilty to the will of the people; he betrays his trust; he violates his calling; he submits his power and authority to the people's preference; he dethrones justice in favor of the whims of the wicked mob. . . .

Shameful duo, indeed!

No less shameful from the viewpoint of the people to whom the proposition is made.

For, mark that they accept the alternative and approve of the duo! They were well acquainted with both of the nominees, Jesus and Barabbas. Jesus they had heard and seen and learned to know by His Word and work as it reached its climax in the raising of Lazarus; Barabbas they knew as the notorious criminal , the murderer, whom to release was a perversion of justice and meant to imperil the safety of the public. The monstrous inequality, the gross injustice, the shameful wickedness of the proposition of Pilate they well knew. Yet, they receive it, approve of it without a voice of protest, and proceed to declare their preference! . . . .

Even this acceptance of the proposition is sufficient to their condemnation!

And from Jesus' point of view? . . . .

How shamefully humiliating it must have been before His consciousness to be placed on equal footing with the lowest of men, with the scum of the "world"! for, mark well, He is the Son of God, Who even at this moment is in the bosom of the Father according to His divine nature, though in the likeness of sinfull flesh He reaches down to hell and descends into the lowest parts of the earth; and even at this very moment He stands in the consciouness of being in the form of God! Besides He stands before the judge of the world, clearly conscious of His righteousness and holiness; there is no guilt in Him, and He was conscious of it; there was no guile found in Him and He knew it better than any other! . . . .

The glorious Son of God placed on a par with public enemy number one!

The Holy One proposed for pardon to the will of the people together with the most notorious criminal!

And Jesus, too, accepts the proposition!

He might, indeed, have declined and solemnly refused to accept the possibility of pardon thus offered. He might have protested against the infamous humiliation heaped upon Him by placing Him on equal footing with one from the lowest strata of society. He might have flashed forth in the glory and power of His divinity and put His enemies to flight. He might have dropped His bonds, made Himself invisible and passed through their midst, leaving His accusers and His judge behind in utter astonishment. . . .

Yet, He was silent!

He knows that "now is the judgment of the world"! God is the Judge, not Pilate, in this hour! And the powers of darkness, the "world", Pilate, Herod, the high priest, the chief priests, the "powers and principalities", are being examined by the Most High, that the thoughts of many hearts may be revealed, the sin of the world may become manifest to be sin indeed. . . .

And God's judgment must have its course to the very end!

The question must be put: what will ye? . . . .

Jesus or Barabbas?

Trying question, indeed!

The answer to which must fully and clearly reveal the preference of the "world", of you and of me! . . . .

And the "world", you and I in our sinful nature, were well represented in that hour of judgment, when the most trying of questions was put to us: what will ye, the release of Jesus or Barabbas? It was put to the world at its best! For, here were gathered the scribes and chief priests, the pharisees and sadducees, the wise men and good, together with the people whose leaders they were. Israel! . . . .

The Church! . . . .

No, indeed, not the Church as she is regenerated and called. She disappears in this hour, utterly amazed, perplexed, offended in Him! But the Church, nevertheless, is represented here, the carnal Church, the world at its best; sinful men, under the external

influence of "religion". For, these men had covenants; the Word of God was entrusted to them; they had Moses and the prophets; they had the law of Jehovah and they boasted of the righteousness which is by the law. And this world at its best — and, therefore, at its worst — is now being tried!

They are on the witness-stand!

And they are being examined by the Judge of heaven and earth, though they know it not. The question is put to them: Whom will ye that I shall release unto, you, Barabbas or Jesus which is called the Christ? Will ye that I release unto you the King of the Jews? The criminal or the King? The murderer or the Christ? . . . .

Clear-cut, heart-searching question!

Here no plea of ignorance or incompetence to answer could be entered, either now or ever! The question was in its deepest significance: do ye prefer God or the world, righteousness or sin, holiness or iniquity, the Son of God or the most notorious rebel! If ye stand before the alternative that either of two must be killed and forever be put out of your way, the living God, Who is God indeed, or the lowest criminal, the scum of your "world", what is your choice?

Such was the deep significance of the question!

Nay, do not object that they did not know, that, at least, they did not believe that Jesus was the Son of God; that Jesus at this moment certainly did not appear like the glorious Only Begotten that is in the bosom of the Father; that He, on the contrary, stands before the judge of the world as a mere, helpless human being, weak and miserable; and that, therefore, to them the intent of the question could never be the choice between God and the world, between the Son of God and the "son of perdition". For, had Jesus at this moment become manifest in all the glory of His essential divinity, they would have been filled with terror, and the thoughts of their hearts would never have been expressed; it belonged to the very essential elements of this trial that God should stand before them as a mere, helpless man! And they knew the Lord! He had walked among them and become manifest to them in many signs and wonders as the revelation of the Father! He had spoken words of eternal life and they had been witnesses! Righteousness, truth, and holiness had become revealed through Him and they knew it. . . .

And thus they are competent to answer the question!

The trying, searching, unambiguous question: Jesus or Barabbas, whom will ye that I shall release?

If God stands before you in the form of a helpless man, so that it is in your power to kill Him. . . . or to kill Barabbas? . . . .

What will ye?

Barabbas!

Not this man!

Self-condemning answer!

Self-condemning for the leaders, for the multitude that is assembled before the judgment-seat of the Roman governor, for the "world" at its best and at its worst, for you and me, for all men as they are by nature.

It reveals that we are enemies of God, lovers of sin!

For, make no mistake! A serious mistake, indeed, a most fundamental mistake you and I would make, if we would assume the attitude of "holier than thou" over against the multitude that preferred Barabbas to Jesus, the criminal to the Holy One, the murderer to the Son of God. Do not stand aghast at the choice! Do not assume an attitude of holy indignation! The question was at that moment put to *us;* and the answer of the multitude was very really *ours!* It was the hour of the judgment of the world! And the import of the question was: if the world, if you and I as we are by nature, will ever have an opportunity to lay hold of God and murder Him and to save the "world" in its worst manifestation, what will ye do? And the answer was: then the world, then we will kill God and save the "world"!

The answer is instigated by the leaders!

They pass through the multitude, these blind leaders of the blind and instruct the crowd how to vote!

And they are readily persuaded!

The choice is definite!

What will ye? We want Barabbas, the rebel, the murderer, the scum of the "world", the criminal! Not this man! What, then, shall I do with Jesus, which is called the Christ? Your will, your preference, your choice, the delight of your heart, must become very clear to all! Let it become clearly manifest, what was the nature of the sin ye committed, when, centuries ago, ye ate of the forbidden fruit! Speak, then, declare your preference, reveal your heart, ye "world", pious, religious, instructors and instructed, scribes, priests, pharisees and sadducees, multitude, men of all ages and names and positions, take off your cloak of righteousness and piety and show yourselves, that God may pour out His wrath upon the "world" and be justified; speak: what, then, shall I do with Jesus, which is called the Christ? Crucify Him! . . . .

The trial is over. . . .

Vials of wrath are poured out!

And in this hour of execution of the righteous judgment of God, Jesus goes to the place of judgment! The cross!

And He bears the wrath of God against the sin of the world; obediently, willingly, in love of the Father and of His own; satisfying, atoning for that sin that became manifest in all its hideousness in that choice. . . .

That the world of God's choice might be saved!

O, the depths!

H. H.

EDITORIALS

Kastanjes Uit 't Vuur Gehaald?

"De Reformatie" publiceerde den volgenden brief van de predikanten Polman en van Der Vegt, die, zooals onze lezers weten, het voorstel aangaande de "leergeschillen" op de laatstgehouden Synode der Gereformeerde Kerken te Amsterdam indienden:

"Hooggeachte Redaktie,

Het voorstel-Polman—v. d. Vegt, dat op de j.l. gehouden Generale Synode werd ingediend, heeft helaas tot allerlei ongegronde veronderstellingen aanleiding gegeven. Ondergeteekenden stellen het daarom op prijs in Uw blad het onderstaande te mogen publiceeren. Het is voor ons geen persoonlijke kwestie, dan zouden wij reeds veel eerder gesproken hebben. Onze bedoeling is slechts te voorkomen, dat onjuiste geruchten, die al vaster vorm gaan aannemen, de zaak, die wij hebben willen dienen, belangrijke schade zullen aandoen. Wij achten ons temeer tot spreken verplicht, nu niemand van hen, die over de voorgeschiedenis iets meenden te weten en te moeten publiceeren, tevoren bij ons voldoende gegevens heeft ingewonnen.

Ten eerste verklaren ondergeteekenden, dat noch Prof. Hepp noch Prof. Kuyper tot ons voorstel het initiatief genomen hebben.

Ten tweede, dat eerstondergeteekende uit eigen beweging en zonder medeweten van den tweeden ondergeteekende naar Prof. Hepp is gegaan evenals naar anderen, om de zaak nader te bespreken. Met Prof. Kuyper werd eerst gesproken na indiening van het voorstel.

Ten derde, dat de tweede ondergeteekende daarna geheel uit eigen beweging met eerstondgeteekende de kerkelijke toestanden besprak, waarbij een merkwaardige overeenstemming in beschouwing aan het licht kwaam. Uit deze onderlinge samensprekingen is het voorstel geboren.

Ten vierde, ons voorstel bedoelde niet anders dan aan de Kerk haar eer te geven in de leiding bij onderscheiden theologische vraagstukken, die ons kerkelijk leven beroeren. Wij hebben zelf in niet één vraagstuk ons pro of contra laten hooren, ook hebben wij geen inquisitoriaal onderzoek verzocht, evenmin een ontijdige beslissing willen forceeren. Welbewust hebben wij in ons voorstel geformuleerd. "—de Synode zoeke tot een uitspraak te komen—" En tenslotte meenden wij, dat het heil der Kerk het best gediend werd door polemiseerende broeders in een kerkelijke commissie samen te brengen. Op deze wijze zou o.i. veel verwarring kunnen voorkomen worden."

Het is niet zoo moeilijk hieruit op te maken, waarin die onjuiste geruchten, "die al vaster vorm gaan aannemen", bestaan. Blijkbaar heeft de gedachte bij velen in Nederland post gevat, dat het "voorstel Polman-vander Vegt" eigenlijk een "voorstel Hepp" of een "voorstel Hepp-Kuyper" is geweest, en dat de heeren Polman en van der Vegt daarbij dienden als "catspaws", d.w.z. ze hebben de kastanjes voor Hepp en Kuyper uit het vuur gehaald.

Dr. Schilder teekent bij dezen brief aan:

Naschrift. Met genoegen plaatsen we deze nadere toelichting. Uit het beteekenisvolle woord "DAARNA" in alinea 4 krijgt, wat mij van deze zaak bekend was, zijn volkomen bevestiging, thans van volstrekt betrouwbare zijde. De ontmoeting tusschen de beide voorstellers is geschied, nadat door één van hen gesproken was met een hoogleeraar, die lid was of nog worden zou (over den datum van het "heengaan" wordt in alinea 3 niet gesproken), van commissie I, welke commissie evenals de andere, benoemd is door de Synode in de allereerste samenkomsten, doch nadat de zaak der indeeling van de commissies eerst is ingedacht door slechts zeer enkelen. Of die "zeer enkelen" ook in verbinding stonden met de "anderen" uit alinea 3, weet ik niet. En eerst NA die samenspreking a. met dien éénen hoogleeraar, b. met de anderen, c. tusschen de twee voorstellers, is het VOORSTEL geboren. Vervolgens is het ingediend, en tot verrassing, ook van mij, dadelijk voorgelezen, en toen automatisch verwezen naar Commissie I.

De "onjuiste geruchten" worden dus in dezen brief, volgens Dr. Schilder, eigenlijk bevestigd. De kern er van staat tenminste vast. En raadpleegde eerste ondergeteekende (Polman) met Dr. Hepp wetende, dat deze rapporteur van commissie I was, die ook de door de classis Bolsward opgebrachte zaak behandelde? Ook hierover zou meer licht kunnen worden verspreid, zooals wel blijkt uit het slot van Dr. Schilder's aanteekingen:

Het gaan van den eersten ondergeteekende naar Prof. Hepp, vóórdat hij met den tweeden ondergeteekende in contact gekomen was (de broeders verhalen het thans zelf), dat is m.i., hetgeen aanleiding gaf tot de bovenbe-

doelde geruchten; waarvan de kern thans boven alle verdenking vast is komen te staan. Wilde men de genesis heelemaal napluizen — maar ik heb er, nog eens, geen behoefte aan — dan ware het interessant te weten, of op dit oogenblik Prof. Hepp reeds bekend was als lid en rapporteur, of vermoedelijk rapporteur, van Commissie I, die het voorstel-Bolsward (eerste ondergeteekende is predikant te Bolsward) ter behandeling had gekregen. Het heeft velen terecht verwonderd, dat hoewel dit voorstel-Bolsward bedoelde den weg voor publieke bespreking vrij te maken, na deze diverse samensprekingen de zaak tot veler verbazing nu ineens werd aangediend als zaak van leergeschil, waarbij de integriteit der belijdenis in geding verklaard werd, zonder dat daarvan uit kerken ook maar een enkel woord was gezegd.

We danken inzenders voor hun toelichting; ze verheldert inderdaad.

Nu is het wel interessant om te weten, hoe die vork eigenlijk in de steel zit. Maar toch is het ten slotte niet zoo vreemd, dat een predikant eerst eens "raadplegt" met een professor, voor hij voorstellen ter synodale tafel tracht te brengen, vooral als hij reden heeft om te gelooven, dat die professor ook wel een beetje belang in de zaak stelt, waarover het in te dienen voorstel zal handelen. Lang niet alle predikanten behooren tot de categorie van zelfstandige menschen. En als men aan voorstel ter synode bedoelt te brengen, dan wil men vooraf toch ook wel een beetje zekerheid hebben, dat men geen "blauwtje zal loopen".

Maar van meer gewicht is dunkt mij het feit, dat zulk een voorstel kon worden ingediend en door de synode kon worden aanvaard. Het is mij nog altijd een raadsel, hoe het mogelijk was, dat door de synode van Amsterdam een voorstel kon worden geaccepteerd, dat handelde over zulke gewichtige zaken als "leergeschillen" en dat door geen enkele mindere vergadering was behandeld geworden.

H. H.

NOTICE

A Meeting of the Protestant Reformed Deacon's Conference will be held the, Lord willing, on Wednesday evening, March 31, at the Creston Protestant Reformed Church. Speaker for the evening to indroduce the subject for discussion will be Rev. M. Gritters. All Deacons are kindly reminded to keep this date open, and invited to attend.

J. H. Kortering, Sec., Protem.

Werkverbond of Verbond der Schepping

'k Las in een onzer Nederlandsche ruilbladen een recensie over een studie van Ds. N. Diemer van Vijfhuizen over het z. g. n. "werkverbond".

De aanleiding tot deze studie was een prijsvraag, uitgeschreven door de Vereeniging van Predikanten van de Gereformeerde Kerken in Nederland. De prijsvraag vroeg om eene verhandeling over de leer van het werkverbond bij de Nederlandsche en Engelsche theologen in de zeventiende en achttiende eeuw.

't Blijkt, dat niemand, behalve dan Ds. Diemer, zich er toe zette om een antwoord op deze interessante en belangrijke prijsvraag te schrijven.

De studie van Ds. Diemer werd eervolle vermelding waardig gekeurd en met een voorwoord van Prof. Grosheide in het licht gegeven.

In de recensie trof mij, dat de schrijver er van met Ds. Diemer meende te moeten verschillen op een kardinaal punt, waarop hij het m.i. hartelijk met hem eens moest zijn. Hij schrijft als volgt:

"Terecht komt Ds. Diemer op tegen de Roomsche voorstelling, als zou Adam eerst als bloot natuurlijk mensch zijn geschapen en daarna door een daaraan toegevoegde gave, 't zgn. donum superadditum, tot hooger geestelijk peil zijn opgevoerd. Eveneens is het te waardeeren, dat de schrijver opkomt tegen de humanistische opvatting, als zou de mensch door gehoorzaamheid aan de natuurwet zijn eigen geluk moeten verwerven. Maar m.i. gaat de schrijver te ver, wanneer hij meent, dat ook op de verkeerde lijn komen al degenen onder onze Gereformeerde theologen, die aannemen, dat God, *nadat* Hij den mensch geschapen had, met hem een verbond oprichtte. Ds. Diemer noemt dit een mechanische verbondsbeschouwing, in tegenstelling met de door hem voorgestane organische, als zou dadelijk *in en met de Schepping* des menschen naar Gods beeld het verbond tusschen God en mensch zijn vastgelegd. Volgens hem wordt, wanneer we een verbondssluiting *na* de Schepping des menschen aannemen, Adam's hooger leven daarmee tot iets gemaakt, dat mechanisch *hem later* opgeplakt is. Hij wekt zelfs hier en daar den indruk, al zou Adam reeds dadelijk met zijn schepping de volmaaktheid hebben bezeten. En zoo komt hij er toe, de opvatting van vele Gereformeerde theologen over het werkverbond te veroordeelen, tot zelfs de uitspraken der beroemde Westminster Synode toe. Slechts enkelen, zooals Calvijn en vooral Bullinger hebben naar het oordeel van den schrijver de

zaak goed gezien. Ook den naam werkverbond wil hij loslaten en door *scheppings*verbond vervangen.

Is het echter, zoo vraag ik, met de Schrift in strijd, aan te nemen, dat God *na* 's menschen schepping met hem het verbond oprichtte, waar God toch met het proefgebod tot Adam kwam, *nadat* hij reeds in het Paradijs zijn woonplaats ontvangen had? En welke Gereformeerde theoloog neemt aan, dat met de verbondssluiting Adam hooger leven *ontving*, dat hij met zijn schepping *nog niet* bezat? Adam ontvangt juist het proefgebod, om in den weg van gehoorzaamheid aan Gods geboden te openbaren, wat hij in beginsel *reeds bezat*. En waarom de naam werkverbond losgelaten en ingeruild voor scheppingsverbond? Wij loopen tegenwoordig al gevaar genoeg voor Babylonische spraakverwarring op wijsgeerig en theologisch gebied beide. Voor ieder is toch de naam *werk*verbond duidelijk, omdat God onder dat verbond aan *werken, doen* het eeuwige leven verbonden heeft, gelijk onder het genadeverbond aan het geloof in Jezus Christus.

Het werk van Ds. Diemer heb ik niet gelezen, maar te oordeelen naar de recensie heeft hij een goeden kijk op de dingen. Op de idee van een "werkverbond" heb ik reeds voor jaren kritiek geoefend, die ik hier niet zal herhalen. Zij berust m.i. op een verkeerde beschouwing van het Verbond zelf, zoowel als op een verkeerde beschouwing van den "eersten Adam" in vergelijking met den Tweeden. De beschouwing alsof Adam in den weg der gehoorzaamheid het "eeuwige leven" kon verdienen krachtens het "werkverbond" berust niet op de Heilige Schrift en wordt in de Formulieren van Eenigheid niet gevonden. Wij zullen moeten uitgaan van een andere idee van het Verbond Gods dan die van een "overeenkomst"; en dan tevens moeten vasthouden, dat door het "proefgebod" het verbond niet werd "opgericht", maar dat Adam in verbondsrelatie tot God stond krachtens zijne schepping naar het beeld Gods.

'k Ben echter blij, dat ook in Nederland aandacht aan deze kwestie werd gewijd, niet slechts door Ds. Diemer, maar ook reeds eerder.

Ik verwacht, dat we in de naaste toekomst, ook in verband met de "meeningsverschillen" over het Verbond nog wel meer zullen hooren.

Of ik de term "scheppingsverbond" de voorkeur zou geven, is een andere vraag. Het is m.i. wenschelijker om eenvoudig te spreken van *het Verbond*. Men kan dan onderscheiden door de bijvoegingen "met Adam", "met Noach", "met Abraham", etc.

H. H.

Dr. Hepp Over De "Ziel"

1

Onder den algemeenen hoofdtitel "Dreigende Reformatie" verscheen thans de tweede brochure van Dr. Hepp, de tweede van een reeks, die nu reeds belooft een zestal inplaats van een vijftal te worden.

Dit tweede geschrift handelt over de "ziel", haar voortbestaan, onsterfelijkheid en substantialiteit. In verband met dit gewichtig onderwerp zou in deze tweede brochure ook gehandeld worden over de twee naturen van Christus, doch de stof bleek te veel voor één brochure; vandaar dat dit laatste onderwerp nu zal worden behandeld in een afzonderlijk geschrift en het beloofde vijftal thans tot een zestal is uitgedijd.

We bevelen de lezing ook van deze tweede brochure bij onze lezers ten zeerste aan. Ze is geschreven, niet voor een engen kring van wetenschappelijke menschen, maar voor het volk. De taal is helder en de inhoud laat zich zonder veel moeite verstaan.

De uitgave is van J. H. Kok, Kampen, Nederland.

Deze aanbeveling ter lezing moet natuurlijk niet worden verstaan als eene verklaring, dat we het met den schrijver eens zijn, of ook van oordeel zijn, dat het hem metterdaad gelukt is om te bewijzen, dat het "afwijkend gevoelen" op dit punt metterdaad afwijkt van de Gereformeerde belijdenisschriften.

Ons oordeel hopen we ietwat breeder uiteen te zetten in deze recensie.

'k Zal daartoe in de eerste plaats een kort verslag geven van den inhoud van Dr. Hepp's geschrift, opdat onze lezers eenigszins een voorstelling mogen hebben van de zaak, waarover het hier gaat en van de wijze, waarop zij door den schrijver in deze brochure wordt behandeld.

De brochure bevat, behalve een "woord vooraf" een eene "inleiding", vier hoofdstukken, waarin achtereenvolgens het "afwijkend gevoelen" omtrent de ziel wordt uiteengezet, getoetst aan Belijdenis en Schrift, wordt beschouwd in het licht van de filosofie, en eindelijk in enkele "slotopmerkingen" verder wordt belicht en beoordeeld.

In het "woord vooraf" maakt Dr. Hepp enkele opmerkingen over de ontvangst en beoordeelingen van zijn eerste brochure dezer reeks, "Diagnose". Hij verklaart, dat in weerwil van de kritiek, die op zijne methode om geen namen te noemen dergenen, die de "afwijkende gevoelens" voorstaan, is uitgebracht, hij zich toch aan deze methode zal houden. En hij geeft hiervoor verschillende redenen op. Hij verwijst naar Calvijn, die ook meermalen andere schrijvers aanhaalt en hun gevoelen veroordeelt, zonder namen te noemen. Hij meent, dat theologen van professie zijne aanhalin-

gen uit schrijvers van het "afwijkende gevoelen" wel kunnen controleeren, ook al noemt hij den naam des schrijvers niet en wijst hij niet de plaats aan, waar de aanhaling kan worden gevonden. En anderen dan theologen van professie controleeren toch niet, ook worden de plaatsen met den vinger hun aangewezen. En hij wil het gevaar van persoonlijk te worden zoover mogelijk ontvluchten.

Ik kom zoo meteen op deze methode nog wel terug.

Hoofdstuk I zet uiteen, wat het "afwijkend gevoelen" ten opzichte van de leer der ziel wil.

Volgens den schrijver loochenen de "afwijkers" de "substantialiteit" der ziel, d.w.z., zij ontkennen, dat de ziel een eigen, zelfstandig bestaan heeft in onderscheiding van het lichaam. In nauw verband hiermede loochent het "afwijkend gevoelen", volgens Dr. Hepp, ook de "onsterfelijkheid" der ziel. De ziel, zoo leert het, is sterfelijk. Het sterven is dan ook geen scheiding van ziel en lichaam, maar een scheiding tusschen den mensch en alle "aardsche levenssferen". De ziel wordt door het "afwijkend gevoelen" met het lichaam vereenzelvigd. En het beweert, dat de Christelijke en ook de Gereformeerde beschouwing ten opzichte van de ziel al teveel onder den invloed staat der heidensche, met name der Grieksche filosofie, inplaats van uit de Schrift te zijn geput.

Dat schijnt dus een heele reeks van ernstige afwijkingen!

Het zou bijna overbodig mogen geacht, om aan te toonen, dat dit "gevoelen" metterdaad afwijkt van en indruischt tegen de Gereformeerde belijdenis en de Heilige Schrift.

In het tweede hoofdstuk echter toont Dr. Hepp dit laatste aan. Hij merkt op, dat zij, die het "afwijkende gevoelen" voorstaan, zich juist nergens op de belijdenis beroepen. En hij toont voorts aan, dat de nieuwe beschouwing wel zeer zeker eene afwijking is van de Gereformeerde belijdenisschriften. Daartoe verwijst Dr. Hepp allereerst naar de Drie Formulieren van Eenigheid, de Nederlandsche Geloofsbelijdenis (artt. 14, 17, 18, 34, 35, 37), de Heidelbergsche Catechismus (vragen 1, 11, 26, 34, 37, 57, 109) en de Dordtsche Leerregels (II, 1). Vervolgens toont de schrijver aan, dat het "afwijkend gevoelen" ook in conflict is met andere Gereformeerde belijdenisschriften, de Catechismus van Geneve, de Fransche Confessie, de Tweede Zwitsersche Confessie en de Westminstersche Confessie en Catechismus. Ook haalt Dr. Hepp breede citaten aan uit Calvijn's Institutie, waarin het "afwijkend gevoelen" wordt veroordeeld.

Vervolgens laat de schrijver het licht der Schrift vallen op het "afwijkend gevoelen". Hij legt het den voorstanders van de "afwijkingen" ten laste, dat ze heel geen moeite gedaan hebben, om de teksten, die altijd voor het rechtzinnige gevoelen in dit opzicht zijn aangehaald, te weerleggen. Voorts is hij van oordeel, dat zij een verkeerd uitgangspunt kiezen, als ze hun beschouwing der ziel laten beheerschen door Gen. 2:7, daar immers de Hebreeuwsche term daar gebruikt niet zuiver wordt weergegeven door ons woord "ziel". Zijn hoofdbezwaar tegen de "afwijkers" is verder, dat ze zich schuldig maken aan "exegetische gelijkschakeling". Aan alle teksten, waarin het woord "ziel" voorkomt, dringen ze dezelfde beteekenis van dien term op. Hij vindt het Schriftbewijs voor de voorstelling eener "sterfelijke ziel" niet klemmend. En hij toont in dit tweede hoofdstuk ten slotte nog aan, dat de termen "inwendige" en "uitwendige mensch" niet wel in de plaats kunnen worden geschoven van de termen "ziel" en "lichaam".

Hoofdstuk III handelt over het "afwijkend gevoelen" en de filosofie. In dit hoofdstuk wordt nog eens met nadruk beoordeeld de ontkenning en veroordeeling door de "afwijkers" van het substantie-begrip. Zij willen van geen substantie, ook van geen "ding" weten; ze houden niets anders over dan "functies".

't Gaat dus hoofdzakelijk tegen de voorstanders van de "Wijsbegeerte der Wetsidee".

In 't laatste hoofdstuk maakt Dr. Hepp enkele slotopmerkingen, "die logisch in de vorige paragrafen niet thuishooren". De schrijver legt er vooral nadruk op, dat we het in het "afwijkend gevoelen" niet te doen hebben met afwijking van eene gangbare meening of opvatting, maar met afwijking van de belijdenis; dat het ook niet gaat over termen, maar over beginselen; en dat hij met het schrijven van zijne brochure niet bedoelt om af te stooten, maar om te winnen.

De taal, die Dr. Hepp gebruikt aan het slot van zijn brochure, is zielsroerend (geloof ik) voor wie meent, dat het hem gelukt is aan te toonen, dat de voorstanders van het "afwijkend gevoelen" metterdaad afwijken; maakt een "misselijken" (vergeef mij 't woord, 'k weet er geen beter) indruk op hem, die niet alzoo overtuigd is.

'k Wil er enkele alinea van aanhalen:

"Kon ik van dit eindoordeel maar iets terugnemen!

Daarmee zou aan hartelijke begeerte worden voldaan.

Doch ik mag niet.

Wel mag ik echter op verzachtende omstandigheden pleiten. Ik liet het reeds doorschemeren: ik heb gegronde redenen te gelooven, dat zulk een conflict met de belijdenis niet klaar voor het bewustzijn staat.

Maar nu ik gepoogd heb aan te toonen, dat zoo'n conflict metterdaad aanwezig is, koester ik de hoop, dat de voorstanders van het afwijkend gevoelen er zelf van zijn geschrokken. Daarop grond ik mijn wensch, die het karakter van een bede draagt, dat zij zich op dit punt zullen herzien. . . .

De wijze, waarop zij de verandering in hun gevoelen hebben kenbaar te maken, worde aan hun wijsheid overgelaten. Zij, die met mij op hetzelfde belijdenis-

standpunt ook in deze kwestie staan, zullen, ik durf het bijna uit aller naam te verzekeren, het hun niet lastig maken.

Zelfs een lichte aanduiding van zulk eene verandering, gevolgd door eenigerlei positieve correctie, zal ons tot dankbaarheid aan den God der waarheid stemmen en ongeveinsde vreugde bij ons oproepen.

Wij willen, wij kunnen hen niet missen. . . .

Hoe intens zal dan zijn blijdschap zijn (van Gods volk, H. H.), wanneer de verzekering kan worden gegeven: het afwijkende gevoelen bestaat niet meer, het is radicaal weg.

Doordrongen van onze gemeenschappelijke schuld zullen wij dan Christus alleen de eere geven".

Tot zoover onze recensie van den inhoud dezer brochure.

Om nu maar met het laatste te beginnen, het zal wel duidelijk zijn, dat het Dr. Hepp niet gelukt is om het persoonlijk worden verre te ontvluchten. Het was zijn doel om slechts "afwijkende gevoelens" te bespreken. Maar hoezeer daarbij, ook voor zijn bewustzijn, personen betrokken zijn, blijkt wel uit het slot van zijn brochure. "Afwijkende gevoelens" vermaant men immers niet om zich te bekeeren. Dr. Hepp laat hier dan ook niet onduidelijk uitkomen, dat hij bepaalde personen voor den geest heeft, en komt er ten slotte toe, om die zeer bepaalde personen in het publiek eene broederlijke vermaning toe te dienen door middel van eene brochure.

Het zal ook aanstonds voor ieder, die een beetje heeft meegeleefd met de ontwikkeling van Calvinistische beginselen in Nederland in de laatste jaren, wel duidelijk zijn, dat hij daarbij voornamelijk op het oog heeft, afgedacht nu van enkele "dilletanten", zijne collega's Dr. Dooyeweerd en Dr. Vollenhoven.

Nu heb ik altijd een hekel aan eene "broederlijke" vermaning in het publiek.

Wil men in het publiek elkanders meeningen bestrijden, goed; meent iemand daarbij niet te moeten aarzelen om die meeningen als "afwijkingen" te betitelen en te veroordeelen, ook goed; maar hij late het dan ook bij het bestrijden en veroordeelen van zulke meeningen, en hij late het "broederlijk" vermaan achterwege, om dit dan in het privaat en verder in den daartoe verordenden kerkelijken weg te doen.

Daarbij komt nog, in de eerste plaats, dat de professoren Dooyeweerd en Vollenhoven toch ook geen kinderen op wetenschappelijk gebied mogen worden geacht, die aanstonds zullen "opschrikken" en hun weldoordachte beschouwing even zullen veranderen, als iemand een brochure schrijft, al is die iemand ook een man van wetenschap als Dr. Hepp; en, in de tweede plaats, dat het thans nog niet de tijd is, om met "broederlijke" vermaningen, al zijn ze nog zoo goed bedoeld, te komen. De zaak is, ook nog nadat Dr. Hepp geschreven heeft, disputabel. Dat is mijn oordeel. En ik verwacht, dat het ook zal blijken het oordeel te zijn van vele vooraanstaande Gereformeerden in Nederland.

Bovendien zou de zaak immers ook eerst moeten worden besproken door de commissie van acht?

En is ook Dr. Hepp daarvan geen lid?

Ik had eenigszins verwacht, vooral toen de tweede brochure van Dr. Hepp zoolang op zich liet wachten, dat de geachte schrijver besloten zou hebben, om vooralsnog te wachten met het schrijven van brochures, totdat de door de synode benoemde acht deputaten hun werk zouden hebben verricht.

Wat moet er nu straks van dat commissie-werk komen, als één der vooraanstaande leden reeds in zoo sterke termen de "meeningsverschillen" als "beginselverschillen" aan de kaak stelt? En wat zal er van die commissie terecht komen, als Dr. Hepp straks zijn brochure over de "kerk" en de daarmee verband houdende kwesties uitgeeft en daarin misschien een der andere commissie-leden op het lijf valt?

Dr. Schilder zal zich door Dr. Hepp ook wel niet even "broederlijk" laten vermanen tot bekeering!

En ik verwacht ook geen "lichte aanduiding van zulk eene verandering" bij de professoren Vollenhoven en Dooyeweerd.

Ze zouden daartoe immers heel hun systeem moeten herzien!

Denk hierbij alleen maar aan hunne beschouwing over "substantie" en in verband daarmee over de "functies".

In die richting verwacht ik dus geen heil.

Ik betreur het, dat Dr. Hepp zich niet heeft laten bewegen, om de namen dergenen, die hij in zijne brochures bestrijdt, te noemen en om de plaatsen in hunne werken aan te duiden, waar men de aanhalingen vinden kan, die in de brochures voorkomen.

Zooals ik reeds heb aangetoond is Dr. Hepp toch niet aan het gevaar ontkomen om persoonlijk te worden.

En ofschoon Dr. Hepp meent, dat theologen van professie zijne aanhalingen wel kunnen controleeren, is dit toch niet zoo gemakkelijk, als de schrijver het wel wil voorstellen. En het is mij althans ook niet in ieder geval mogelijk gebleken. En dat is toch niet moeilijk te verstaan. Het is misschien drie of vijf jaren geleden, dat men een zeker werk, zeg van vier tot zes honderd bladzijden, heeft gelezen. Nu leest men eene aanhaling uit datzelfde werk in de brochure van Dr. Hepp. Onmiddelijk vraagt men zichzelven af, waar ze te vinden is, en natuurlijk heeft men geen rust totdat de aanhaling gecontroleerd is. Het speelt je dan wel meer of minder helder voor den geest, dat

en ook waar men die woorden eerder heeft gelezen. En op goed geluk af gaat men dan 't zoeken.

Ik vind dat een vervelend werk, waarbij ook nogal wat tijd verloren gaat.

Me dunkt de lezers hebben er recht op, dat Dr. Hepp man en paard noemt en duidelijk de plaatsen aangeeft, waarnaar hij verwijst.

En zij, die hij bestrijdt, hebben er ook recht op, dat de aanhalingen van Dr. Hepp uit hunne werken worden gecontroleerd in hun verband.

Dit is mij vooral noodig gebleken in deze bepaalde brochure.

'k Wil gaarne aannemen, dat Dr. Hepp meent, dat hij zoo objectief mogelijk de gevoelens, die hij als afwijkende beschouwt, uiteenzet en voorstelt.

Maar ik ben tevens overtuigd, dat dit desniettegenstaande toch niet is geschied.

In zijne aanhalingen doet Dr. Hepp, m.i. degenen, die hij bestrijdt lang niet altijd recht.

'k Wil op één voorbeeld wijzen.

Op pagina 59 der brochure schrijft Dr. Hepp het volgende:

"Thans moet nog nader worden onderzocht of de begrippen *dood, sterven, sterfelijk,* waarmee het afwijkend gevoelen opereert, kloppen op wat in de Schrift is geopenbaard. Hoe ver het daarvan is verwijderd, toont al dadelijk het volgende. In een geschrift van die zijde wordt het uitgesproken: 'Te sterven is dan ook naar de Schrift allerminst begeerenswaard: het is, integendeel, door God aan den mensch opgelegd als straf voor ernstige overtreding. Dat geldt zoowel voor den eersten als voor den tweeden dood. Het verschil tusschen beide bestaat voornamelijk hierin, dat de eerste dood tot allen doorgaat, die in Adam begrepen waren, de tweede daarentegen samenvalt met de eeuwige straf, die hén treft, die niet door den Christus gered zijn'. Hier wordt alzoo de gedachte ontwikkeld, dat de eerste dood, waarbij het lichaam in het graf wordt geborgen, *ook voor de kinderen Gods straf inhoudt.* Dit klinkt zóó ongelooflijk, dat men zijn eigen oogen bijna niet vertrouwt en zich afvraagt, of men zich niet vergist, dan wel of men hier misschien met een paar regels misdruk te doen heeft. Jammer genoeg blijkt uit het vervolg, dat het werkelijk zoo is gemeend. Men leest daar: 'Dit pleit voor de stelling, dat de Heilige Schrift den dood als straf ziet. Vandaar, dat ook een man als Paulus tegen den (eersten) dood blijft opzien: liever dan dezen te ondergaan had hij, dat de Christus wederkwam, zoodat de gang naar het graf, die slechts weinigen geloovigen wordt bespaard, vervangen werd door een plotselinge, ook voor hen noodige verandering. Doch tweeërlei uitzicht troost de christenen, die vroeger sterven. Het eerste is dit, dat de straf, die ook over hen als kinderen van Adam komt, gepaard gaat met een zegen. . . .' Men kan slechts uitroepen zooveel zinnen, zooveel misvattingen! Het sterven voor den geloovige allerminst begeerenswaard? Dat gaat vlak in tegen ontboezeming van Paulus: 'Wat ik moet kiezen weet ik niet. Ik wordt van deze twee gedrongen: *ik heb de begeerte* om uit het leven te scheiden (of: heen te gaan, op te breken, te sterven) en met Christus te zijn — want dat is het *verkieselijkste* (of: *verreweg het beste)* — maar in het vleesch te blijven is noodiger ter wille van u'. (Fil. 1:22, 24). Hij stelt hier tegenover elkander het *begeerenswaardige* en het *noodzakelijke.* En dan is niet het blijven leven, maar het sterven voor hem het begeerenswaardige. Tevoren had hij daarvan reeds rekenschap afgelegd: 'Want voor mij is het leven Christus en het sterven *winst!*' (Fil. 1:22). Hij durft voor het begeerenswaardige niet te kiezen, omdat het egoisme hem hierbij zou kunnen drijven. Boven alles gaat het toch hierom: dat Christus in hem wordt verheerlijkt. Daarom laat hij de keuze aan Hem over. Het is zijn reikhalzende verwachting en hoop, 'dat Christus groot zal gemaakt worden in mijn lichaam, hetzij door leven, hetzij door dood'. Fil. 1:20). Slechts in zijn beste oogenblikken nadert hij het. De 'bevinding' —waarover een der vertolkers van het afwijkend gevoelen niet te best is te spreken, maar waarop ik mij meen te mogen beroepen, ofschoon niet als op een normatieve autoriteit — getuigt, dat de Heilige Geest ons soms naar dat hoogtepunt draagt. Men behoeft heusch niet als de Romantiek te dwepen met den 'lieven' dood, men kan er een natuurlijke vrees voor koesteren, om door het geloof die verschrikking te boven te komen en het sterven begeerenswaardig te achten. De overwinningszang: 'Dood waar is uw prikkel, graf waar uw triumf?' mag, ja moet in ieder christenhart resoneeren. En dat niet pas ten jongsten dage, maar reeds nu. (Vgl. 1 Cor. 15:57). Vervolgens: Waar haalt men het toch vandaan, dat Paulus voor zichzelf liever tot de wederkomst des Heeren zou blijven leven om plotseling veranderd te worden? Dit zal wel berusten op een onnauwkeurige lezing van I Thess. 4:13-18. Doch daar zegt Paulus met geen enkel woord, dat hij het levend overblijven als een voorrecht beschouwt. Veeleer het omgekeerde. Hij wil troost bieden aan hen, die geliefde dooden hebben te betreuren. Zij mogen niet bedroefd zijn als anderen, die geen hoop hebben. En steunende op een woord van Christus, verzekert hij, dat zij, die bij de parousie nog in leven zijn, hen, die in Jezus zijn ontslapen volstrekt niet vóór zullen zijn. Hun is het privilege beschoren dat zij eerst zullen opstaan. Wel onderstellen niet-Gereformeerde exegeten op grond van "Cor. 5:1-8 dat Paulus in dit opzicht is veranderd, maar dan zou ook de Heilige Geest, die hem dreef, veranderd moeten zijn. Zulke uitleggers kiest men toch niet tot gidsen? Eindelijk, zou de dood ook voor de geloovigen nog een *straf* zijn? Haast zou men vragen, of dan de eerste beginselen opnieuw moeten worden gelegd. Voor den schrijver koester ik de hoogste waardeering en toch moet ik eerlijk bekennen, dat ik niet kan be-

grijpen, hoe hij, die de Gereformeerde pricipia zoo van harte liefheeft, op dit punt zoo kon uitglijden. Belijden we niet op grond van de Schrift niet de *satisfactio vicaria Christi*, de plaatsvervangende voldoening van Christus? Heeft onze Middelaar niet alle straf voor de zijnen gedragen? Hoe kan men in hun dood naast een zegen dan nog een straf zien? Ook hier moet weer een flagrante strijd met de belijdenis worden geconstateerd, hoezeer dit het broederhart smart. Het antwoord op vraag 42 van onzen Heidelbergschen Catechismus verklaart toch zoo ondubbelzinnig: 'Onze dood is *geen betaling voor onze zonden*, maar alleen een afsterving van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven'. Dieper ga ik er maar niet op in. Ik sta verbijsterd".

Tot zoover de aanhaling uit Dr. Hepp's brochure (pp. 59-61).

Met verschillende gedeelten uit deze aanhaling ben ik het niet eens. Ik meen, dat Dr. Hepp's exegese ook door onnauwkeurigheden gekenmerkt is. Zoo b. v. deugt, m.i. zijn verklaring van Fil. 1:22 niet, hoezeer zij ook de meest gewone en geliefde is. Paulus zegt metterdaad niet, dat het sterven *voor hem* winst is. De winst is voor de verheerlijking van Christus. Zijn leven is Christus, daarom is zijn sterven (en hij bedoelt den martellaarsdood) ook gewin, d.w.z., tot verheerlijking van Christus.

Doch het is niet mijn doel, om kritiek te oefenen op Dr. Hepp's verklaring der Schrift. Ik wilde slechts aantoonen, dat controleering van de aanhalingen door Dr. Hepp gedaan uit anderer geschriften niet overbodig is. In het boven overgeschrevene uit de brochure zijn de aanhalingen uit Dr. Vollenhoven's: "Het Calvinisme en de Reformatie der Wijsbegeerte", p. 43 v.v.; we zullen ze hier thans in haar verband weergeven:

"In het licht van het voorgaande wordt ook duidelijk wat het schriftuurlijk denken onder 'dood' heeft te verstaan.

"De Heilige Schrift onderscheidt, naar men weet, hier tweeërlei, n.l. den eersten en den tweeden dood. Dezelfde gedachte vindt men, naar het bij oppervlakkige vergelijking schijnt, ook in de wijsbegeerte der oudheid. Doch bij nader inzien blijkt ook hier wat 'hetzelfde' schijnt inderdaad totaal anders. Want de antieke wijsbegeerte nam haar uitgangspunt en doel in den mensch, nader, althans voorzoover ze religieus wilde zijn, in z'n functies. Daarom beschouwde ze den dood als een begeerenswaardige scheiding op functioneel terrein. Zoo werd de eerste dood hier opgevat als scheiding tusschen het bewogen sooma en de bewegende physche, en voorts geleerd, dat bij den tweeden dood het hoogste deel der uit den kerker van het sooma bevrijde physche weer het lagere deel dezer physche op de maan achterliet, om dan voorts zelf tot de zon terug te keeren.

Uiteraard is de grondgedachte der Heilige Schrift een geheel andere. De vastheid ligt volgens haar immers niet in den mensch, maar in God, en het rijkste wat de mensch kan zijn beschoren, is, wandelend in het verbond met Hem, het heerlijke zoete leven te genieten zooals alleen een kind van den Vader in de hemelen dat kan. Te sterven is dan ook naar de Schrift allerminst begeerenswaard: het is, integendeel, door God aan den mensch opgelegd als straf voor ernstige overtreding. Dat geldt zoowel voor den eersten als voor den tweeden dood. Het verschil tusschen beide bestaat voornamelijk hierin, dat de eerste dood tot allen doorgaat die in Adam begrepen waren, de tweede daarentegen samenvalt met de eeuwige straf, die hén treft, die niet door den Christus gered zijn. Men ziet: én deze karakteriseering van den dood én deze onderscheiding tusschen eersten en tweeden dood heeft, wijl echt religieus gedacht, niets te maken met de pseudo-religieuse speculaties van een Plutarchus. Maar ook wat de nadere gegevens betreft, laat de Schrift een totaal ander geluid hooren dan genoemde philosoof: ook hier is ze n.l. niet functionalistisch. Zeker: dood is scheiding. Maar op den voorgrond staat de verbreking van het verband waarin de mensch als 'levende ziel' — dus zooals hij, kind van God of niet, leeft stond tot zijn omgeving. De aflegging van het lichaam is hier een secundair element, wat vooral daaruit blijkt, dat het alleen bij den eersten dood voorkomt; bij den tweeden is het hart of de ziel reeds met het lichaam hereenigd; en voorts is het lichaam hier niet het 'animale leven van den mensch', dat de Schrift zelfs niet kent, maar het geheel der functies, dat Paulus met een mantel vergelijkt.

"Dat alles pleit voor de stelling, dat de Heilige Schrift den dood als straf ziet. Vandaar dat ook een man als Paulus tegen den (eersten) dood blijft opzien: liever dan dezen te ondergaan had hij, dat de Christus wederkwam, zoodat de gang naar het graf, die slechts weinigen geloovigen wordt bespaard, vervangen werd door een plotselinge, ook voor hem noodige verandering. Doch tweeërlei uitzicht troost de Christenen, die vroeger sterven. Het eerste is, dat de straf, die ook over hen als kinderen van Adam komt, gepaard gaat met een zegen. Want wel wordt ook bij hen de samenhang met de omgeving en ook de levenseenheid gebroken, maar tegelijk is ook de strijd tusschen 'geest' en 'vleesch', die hun leven op aarde verteerde, op beide fronten ten einde: terwijl hier op aarde ook uit hun hart telkens booze begeerten kwamen, woont dan hun ziel, daarvan gereinigd, bij hun Heer in. ('t Lijkt mij niet goed toe, dat Dr. Hepp in zijne brochure ook de laatste zin niet aanhaalde. Hij hield bij de voorlaatste zin op, H. H.). Bovendien zal ook hun lichaam, hier een 'doodslichaam', straks volgen: het valt, hoewel als een 'natuurlijk' lichaam in verderfelijkheid, oneer en zwakheid begraven, evenmin als hun ziel aan den dood ten prooi: dit zaad zal, daar het in verband staat met den Heiligen Geest, als een 'geestelijk lichaam' worden opgewekt. Men ziet, de woorden

'lichaam' en 'geestelijk' zijn hier zóó gebruikt, dat er in hun verbinding niets tegenstrijdigs ligt, mits men de termen verstaat zooals de Schrift ze bezigt, en niet, in een haar geheel vreemde gedachtenwereld levend, deze in haar indraagt".

Nu zijn deze paragrafen ook van beteekenis met het oog op andere aanhalingen in de brochure van Dr. Hepp.

Doch we haalden ze aan met de bedoeling om een antwoord te krijgen op de vraag of de twee ketterijen, die de geachte schrijver van "Dreigende Deformatie" hier nu werkelijk worden gevonden.

Dr. Hepp vindt hier in de eerste plaats de "afwijking", dat de dood *beschouwd als doorgang tot het eeuwige leven* niet begeerenswaardig is voor den christen. Ik kan die dwaling hier niet met de beste bedoeling in vinden. Dr. Vollenhoven heeft het over het *sterven als zoodanig*. Hij vergelijkt de Heilige Schrift op dit punt met de heidensche philosofie en vindt dan, dat de Schrift den dood voorstelt als een vijand, als straf op de zonde, als lijden. En dan is een andere weg om in te gaan in de heerlijkheid begeerlijker dan die van den dood. En zóó beschouwd vind ik hier noch dwaling, noch iets, dat niet strookt met de bevinding van den Christen. Men kan wel bang zijn voor een operatie, ook al is de uitkomst daarvan begeerenswaardig. Men kan wel liever een anderen weg naar dezelfde bestemming verkiezen, ook al is de bestemming nog zoo heerlijk. Zoo versta ik Dr. Vollenhoven.

De tweede dwaling, die Dr. Hepp in bovenstaande aanhaling vindt, is, dat Dr. Vollenhoven onzen tijdelijken dood beschouwt als een betaling voor de zonde, en dat hij dus feitelijk de *satisfactio vicaria* van Christus loochent. Ook dat kan ik niet zien. *Straf* en *betaling* voor de zonde zijn geen gelijke begrippen. In de eerste plaats reeds, omdat lang niet alle straf *betaling* is voor de zonde. Dat is, strikt genomen, alleen het straflijden van onzen Heiland. Zelfs in de hel *betaalt* men niet. In de tweede plaats, omdat ook alle straf nog geen *rechtvaardige vergelding* is. De Schrift spreekt meermalen van *straf* ook voor Gods kinderen. David bidt: "Straf mij niet in Uwen toorn". En feit is zeer zeker, dat de dood straf is op de Zonde. Nu is het wel waar, dat voor het kind van God de gedachte aan rechtvaardige vergelding ook uit zijn sterven is weggenomen. Maar het *lijden* des doods blijft. En dat lijden is niet begeerenswaardig. Wij willen niet ontkleed worden, maar overkleed, ook al zijn we gewillig om de heerlijkheid van het overkleed worden, om eerst ontkleed te worden. Zoo staat het ook met mijne "bevinding", en ook met de bevinding van alle honderden kinderen Gods, die ik heb zien heengaan, ook al gingen ze heen roemende in de hope.

Doch dit artikel is reeds te lang.

Ik hoop deze bespreking voort te zetten in een volgend nummer.

H. H.

Steadfastly Walking To The Cross

> Then Peter took Him, and began to rebuke Him, saying, Be it far from thee, Lord: this shall not be unto thee.
>
> But he turned, and said unto Peter, Get thee behind me, Satan: thou art an offence unto me: for thou savourest not the things that be of God, but those that be of men.
>
> Matth. 16:22, 23.

Strange it may seem, but is it not true that the best and the bad in God's people meet sometimes? This is not surprising at all, if we consider man as he is by nature and what he became through regeneration. There must be such a contradiction when life and death, light and darkness, grace and sin meet. It cannot be otherwise. The best that is within us will not have peace with sin, for the one excludes the other. Only one of our race did not have the experience of the contradictory forces that oppose one another. Why? Simply because He did not have two forces operating in Him, but one. His was the life of holiness, of perfection and therefore of love and obedience that filled His being and actuated all His deeds. Our Lord did not know, from this point of view, of an internal strife. Moreover, the enticing, glittering world with its pitfalls and powers of darkness round about him, could never take him by surprise. He was at all times prepared to meet every situation unflinchingly. The Saviour knew and willed the only good and perfect will of the Father, because his was the life of purity and knowledge; knowledge of the will of God as contained in the Scriptures that never failed him.

How different it is with the disciples! Especially with Peter. Peter, if we had to decide what we know concerning you, we surely would put a number of question marks behind your confession and your actions. True, your impetuous character would offer us an excuse, nevertheless, we would not be able to understand you. It is not so, that at one moment he confessed: Thou Son of Man, art the Son of the Living God? and the next moment: "Be it far from thee, Lord: this shall not be unto thee".

Indeed, this disciple, and for that matter the twelve as a whole, revealed in many ways how contradictory they were.

Not so with our Lord. In a former article we wrote, that Christ announced his death approximately four months before he died. The announcement was not arbitrarily, but in close connection with the confession made by Peter. It contained in brief the outline of the whole program of his last suffering. He must die, because he willed to die and he knew and prophesied the manner of his suffering and death. Elders, Chief Priests and Scribes were the execu-

tioners. The overseers of the Church, the men who knew the will of God in respect to the sacrifices and rituals, and the instructors of the people, who knew the Scriptures, were the parties forming a league of murderers that intended to do away with him whenever and wherever the opportunity presented itself.

He must die and suffer willingly. Yet, that same prophecy also contained and made plain the final result of it all. In simple language he spoke of his reward as the ultimate of all his suffering and death in a few words: "And be raised again the third day". From that time forth he began to instruct his disciples concerning the coming events. The first question was, would they from now on listen more attentively? It has been said, coming events cast their shadows before, and this was certainly true of the suffering and death to come for their Master. He himself showed in all his actions that the time was not far off. They were afraid to ask him when he set his face toward Jerusalem, for the shadow of the cross spread itself over all his features. There was every indication of hostility from the side of the leaders of Israel that the final crisis was at hand. Plain it was also from the attitude of the fickle multitude, who were about to leave Jesus. And above all, Jesus spoke at this moment in no uncertain terms, in connection with his suffering and death.

However, the same is true of the disciples, that none of them tried to somewhat grasp the meaning of this suffering and death. Death to them was to be the end of it all. We need not single out Peter, for although he is the spokesman, the others were of the same opinion. They were all alike, be it with a little variation. Considered in the light of the subsequent history it is obvious that they did not even as much as ask for light concerning the things to come. When Jesus sets his face toward Jerusalem every one of them reveals his wilfull ignorance and his unwarranted opposition.

Peter took him apart to speak to him privately. Not in a gentle or friendly way, to ask the Master whether it was really his intention to walk right into the lion's den and why this must be done? It was not a matter of grave concern first of all, of a loving disciple who groped in darkness and therefore wanted to ask him privately for some light. No, not at all. This is plain if we study the words in which his action is revealed. One of the best exegetes renders it in this wise, 'after he had taken him to himself, as if he possessed the authority to exchange his place with that of the Saviour'. The disciple acted with greater familiarity after the token of acknowledgment had been given (namely, Peter's confession) and Jesus was by Peter's act reduced to the disciple's level. When the confession is compared with this act, the confession "thou art the Christ, the Son of the living God", we do not understand how Peter even dared to think to take his Master's place. Jesus, according to his confession, is the Son of God. Well, who has the courage to entertain the thought of telling him, whether or not he should suffer and die? He acted on the spur of the moment and it was one of the characteristic 'Peterian' impulses. That after all does not change the situation, for impulses must also be brought under control of the one and only Word of God and should be fought against. Whosoever will try to defend Peter does so, because that defence might be a cloak for his own sin. We may not and cannot defend the apostle, for by doing so, we contradict the Saviour and the Word of our God. Who was to instruct, the Master or the pupils? If Christ is the Son of God, Peter has no right to take him apart, for the Son of God is his teacher. There is absolutely no excuse for this act. All we can say is, that Peter acts boldly and his effrontery caused the Saviour more suffering. Every self-willed act is nothing else but the result of conceit. Yes, and after this act Peter began — for Jesus did not suffer him to finish — to speak. Note, not a few polite questions were asked, in order that he may receive comfort with a view to the terrible suffering and death, but to tell the Lord that he must be beside himself to speak about his death and suffering in such a manner. The Lord had said to the disciples, my suffering and death are necessary in fulfilment of the divine purpose, but sinful man resists the divine program and that because flesh and blood do not understand God's work, God's ways and God's purpose.

How are we to explain this terrible contradiction from the side of the disciples? Let us consider that the confession (verse 21) made was genuine. It could not be otherwise, because it was the result of God's own work, flesh and blood had not revealed it to Peter. But this did not mean, that Christ must not suffer and die and be raised again. The old Judaistic leaven had also permiated the minds of the disciples and they conceived of Christ as an earthly king. No longer, according to their view, was Jesus to be the object of humility, but of power, honor and glory. Christ and the earthly throne, with earthly power and majesty, in the midst of the Jewish race, ruling over earthly enemies was the ultimate goal. So thought Peter and his fellow disciples. Peace, and not the suffering and death of the Messiah, was their conception of the kingdom to come. Hence, his outburst: "Be it far from thee, Lord: this shall not be". Seemingly, the disciple is much concerned about Jesus' life and safety. He means with these words, may God be gracious to thee for this shall not and cannot be the thing that should happen. His first act was to take the Master apart as though he was the superior, after that he commenced to admonish and to instruct. Strange indeed, to take matters in his own hands and to seperate the Lord from the divine mission. The rock, the noble

stone, becomes a block of offence, lying right across the road in which Jesus *must* go. Over against this false, fleshly conception our Lord takes a definite stand and rebukes the offender. "But the Lord turned", the Lord, not as some would have it, turns to Peter, but away from him. It cannot be, that he wishes to discuss this matter, for he knows his disciple to be an instrument of Satan. This is clear when, while turning, Peter receives his chastisement: "Get thee behind me Satan". How severe is this rebuke, but also how well deserved. The rock called Satan. We are inclined to soften these words and make them sound less vehement and more in harmony with the confession made by the apostle. We try to get around the full weight of the situation if we set ourselves to that task. Yes, we defend Peter, if we infer that he was motivated by love for the Saviour. Love, we argue, means well, yet love sprouting out of our sinful flesh is a corrupt love and therefore no love at all. Or perhaps, we do not take these words to be addressed to Peter, but directly to Satan himself. Then of two things only one is possible and that one thing would be: Peter had a perfect right to speak as he did. This would imply, that the Saviour was too severe, to say the least, in addressing Peter. Besides, the Lord would then have spoken to Satan and not to the disciple. The apostle was a satan to our Lord in that he revealed himself through his action to be a real adversary. In the second place, the words may be a little different, but the rebuke itself is the same as the words spoken in the temptation. And finally, in both cases they were intended with the same purpose in view. Namely, to keep Jesus from going to the cross. In the wilderness the invitation came, to be King and Ruler over this world, but at the expense of going to the cross, the same is true here. Be our Christ, but without suffering and death. Besides, Satan finds in the disciple a willing helper, although Peter is not aware of it at this moment. And both, Satan and Peter, desire a Christ, that is, the anointed Prophet, Priest and King, but without shedding his blood for the sake of his people. I know and admit that there remains a difference between the fallen angel and the disciple of Christ, yet there is also similarity in purpose and motive and that is, not to abide by the will of God and to reject the foreordained and revealed way, whereby our Saviour was to establish the righteousness of our God, necessary for his people. The one wilfully and filled with hatred, the other in ignorance by following the impulses of his sinful flesh, but sin nevertheless. And it is not difficult to see that both were instrumental to add to the Lord's suffering. The most severe wound was caused not by Satan, but by Peter. Even as the hurt inflicted by a friend hurts more than that of an enemy, so it is when the Bride of Christ, by her 'flesh and blood' causes him to suffer. In both cases it is the anointed of God, who is filled with the Spirit of the Most High, refuses to listen and sings 'I come to do Thy will, O God!'

Why, we ask, was it that our Lord treats his disciples in this manner? Do we find the explanation in the fact, that he found so much weakness in Peter? Is it only because, Peter, thou savourest not the things that be of God, but those that be of man? Is it the disciple as such whereupon his text centers? Superficially it seems, that such is the case. But that cannot possibly be if we look at the words of our Lord in the preceding verses. He told his disciples about his suffering and death to come not as something that was inevitable, but as divinely determined. He *must* go to Jerusalem, and suffer until he died at the cross. And that *must* was the divine necessity.

If we look at the connection of how he announced his death, immediately after their confession: "Thou art the Son of the living God", then we find a beautiful harmony between the two instances, in the announcement of his death and in the way he approaches his death. He is the Christ, hence He must execute a threefold office. As the ordained Prophet he speaks the full counsel of God also when it concerns his death. He loves that Word and it filled him to such an extent, that the Word becames a living testimony to all who heard it. Hence, when he speaks all must listen, for the contents of his prophetic words center around God and His work, God's grace and salvation. And all things must be precisely executed in accordance with the divine command. Thus it was with the Lamb of God, the one and only perfect sacrifice that could fulfil God's demand. Therefore, "Get thee behind me, Satan: thou art an offence unto me". He loves his own and carries them upon his heart, but not a single adversary is able to keep him from doing that which was divinely set aside for him. To him it was an offence, because mere, sinful man tried to contradict the Word and the Prophet of God, not savouring the things that are of God, but those of man. At the entrance of his suffering the Lord executes the Prophetic office perfectly. Triumphantly he overcame and pushed aside the block of offence, even then when the offence comes from the side of his bride.

Is it different when the same office calls for Priestly duties? He is the Priest. Indeed, Christ is sacrificed for our sins, but at the same time sacrifices himself. We pointed out before, active and passive obedience, active and passive suffering are not *two* seperate parts of his suffering, but the one and the same suffering always coinciding. We separate them, Christ unites both and blends them into one. Hence, the Priest must take his way to the place of sacrifice not arbitrarily, but conform to the will of his God and Father. Peter's wish or prayer, is that of sinful flesh, minding the things of the flesh and may not be accepted by the Mediator. God forbids such prayers, because they are not contained in His Word and therefore cannot

be heard. That prayer of Peter was not to renounce his own will and obey the will of God, nay, for the prayer of the flesh is sin. The Priest of God, knows the will of God and dedicates himself wholly to that will. And when he sents his face toward Jerusalem we hear him sing: Thy will, Thy will alone be done on earth, by me, even as it is done in heaven. And the refrain we hear in the words: "Get thee behind me Satan: thou art an offence unto me". I must hasten to be sacrificed and to sacrifice myself and I do it willingly.

And finally, the King alone may and must rule. The earthly kings rule at the expense of their subjects. Their power can only be maintained by force. Besides, the rule of the earthly kings depend upon the good pleasure of their people, and they themselves are often not much more than a nice fixture. The Anointed of God does not depend upon any man. He himself is the great warrior of Jehovah not dependent upon mere creature. For the secret of his power is in his blood. And that blood must be shed, come what may. For in that way alone he can subdue his enemies, God's enemies and the enemies of His people. His life is the ransom to deliver them and no one can stand in His way. Therefore, if anyone tries to persuade him to turn from that way, either to the right or to the left, such a one will hear the word of authority and majesty: "Get thee behind me, Satan: thou art an offence unto me".

Thus the suffering Servant of Jehovah, the Anointed Prophet-Priest-King, enters the final battle and although suffering and death awaits him, he knows that he has the victory and shall be raised again the third day.

W. V.

WEDDING ANNIVERSARY

1897 — 1937

On March 4, our beloved parents

EDWARD BYLSMA
and
GERTRUDE BYLSMA — Helmholdt

commemorated their 40th Wedding Anniversary.

That our God may bless them in the future as He has blessed them in the past is the prayer and wish of their beloved children.

Mr. and Mrs. Geo. Spruyt
Mr. and Mrs. John Bartelds
Mr. and Mrs. Adrian Griffioen
Geraldine
Gerard E.
Beatrice F.

Grand Rapids, Mich.

De Rechter Voor Den Rechter

Het is opmerkelijk, hoe groot de tegenstelling is tusschen den Christus Gods en de door de zonde gevloekte wereld.

Waar men ook maar den lijdensweg van Jezus gadeslaat, daar vindt men ook de tegenstelling.

Judas, die maar zijn naam Godlover diende te zijn, verkoopt den eenigen, waarachtigen Godlover voor dertig zilverlingen.

De hoogepriester daagt Hem voor zijn rechterstoel, die alleen het hoogepriesterlijk ambt vervulde en laat het toe, dat Hij bespogen en geslagen wordt.

Hij, die onder menschen de rotsnaam draagt, valt in een zonde die zijn broosheid en onstandvastigheid verraadt; terwijl het de ware Rots is die ook Petrus dragen moet. Immers, terwijl Petrus, de rotsman vloekt en zijn Heiland verloochent, bidt Jezus, de Rots der eeuwen, die alléén van geen wankelen weet.

Straks wordt Jezus, de Rechter des hemels en der aarde, voor den wereldschen rechter, Pilatus, geleid en wordt de rechtvaardige Rechter als een vloekschuldige heengeleid om gekruist te worden.

Het vuige overschot van wat zich wederrechterlijke Koning der Joden noemt, de sluwe Herodus, bestaat het om Hem, die waarlijk de Koning der Joden is, te bespotten en te verguizen.

Ook moeten we het aanschouwen, dat Bar-Abbas tegenover Barabbas staat en moeten we een keuze doen tusschen den Zoon des Vaders en den zoon des vaders. (Barabbas beteekent zoon van den vader.)

En ten laatste hangt de Onschuld tusschen de misdadigers aan het vervloekte hout.

Wat tegenstellingen!

Het is dan ook God geopenbaard in het vleesch: eeuwig Thema van verrukkelijken zang en jubel der Engelen Gods en menschen des welbehagens.

De Hoogepriester, Jezus Christus onzen Heere, had een proeve van Zijn wonderlijk en heerlijk werk geleverd door Petrus aan te zien met den blik van het verwijt der liefde zwanger. En Petrus weende bitterlijk in dien bangen en duisteren nacht. Wat zal Hij, de Rots, gebeden hebben, opdat Petrus' geloof niet ophoude! En Zijn gebed werd verhoord, want Petrus is blijven weenen, ook toen zijn tranen ophielden. De pijlen van gewonde liefde waren zóó diep in zijn hart ingeboord: toen het oog, zoo rood bekreten, droog wierd, ging hij voort te tranen in 't diepste gemoed. O! droefheid tot God! Gouden kleinood van onbegrijpelijke liefde des Vaders! 't Leidt ons weer Huiswaarts; tot bede tot dank!

Doch terwijl het Petrus uit genade gegeven wordt om te weenen tot God, gaat het al dieper den eeuwigen nacht in met Jezus.

Gebonden werd Hij en geleid tot Pilatus. Met het doel om naar het befaamde Romeinsche recht veroordeeld te worden.

Stelt het U even voor: Jezus, de Onschuldige, doch ook de door God bestemde Rechter des hemels en der aarde en der hel, naar het rechthuis om geoordeeld te worden. Wat vreeselijke tegenstelling! Ik vraag U, hoe is het Pilatus te moede nu, in dezen huidigen oogenblik, terwijl hij smart uitgiet als water in 't aanvankelijkvuur? Doch, meer nog, hoe zal het Pilatus te moede zijn, als hij straks komt te staan voor den grooten witten Troon, dien God op starren sticht? Straks zijn de rollen omgekeerd en staat Pilatus te beven voor het Oog van Hem die op den troon zit. En hoe zal de vraag hem in de ziel boren, de vraag die Jezus hem doen zal: Waart gij de rechter der wereld in Anno Domino 33?

O Lam Gods! dat de zonde der wereld wegneemt, vergeef toch onze vreeselijke zonde!

Hoe zal het de "geheele menigte" te moede zijn in dien dag der dagen, de menigte die "opstond en Hem leidde tot Pilatus"?

Van hen mocht men toch wat beters verwacht hebben? Pilatus was een Romein die slechts zeer weinig licht had ontvangen van God en Goddelijke zaken. Doch deze menigte die "opstond" waren toch de raadsheeren Israels? Zij waren het toch, die op de stoel van Mozes gezeten waren en naar wier woorden de schare eergekomen? Zij hadden de wet en de getuigenis? Bobiedig moest luisteren? Jezus was tot het Zijne vendien had Hij getuigenis afgelegd van Zijn Zender en op aarde Goddelijke teekenen gedaan en Goddelijke antwoorden gegeven? O, zekerlijk. "Die Mij aan u heeft overgeleverd, heeft *grooter zonde*".

Daar staat Hij. Voor Pilatus, den Romein.

Pilatus hoort van de zoogenaamde leiders van het volk Israels verschillende beschuldigingen tegen den Zoon van God. Als daar zijn: misdadiger, dat Hij Zich opwierp Koning der Joden te zijn, volksberoerder, oproermaker op het stuk der schatting, en eindelijk, dat Hij Zichzelven Gods Zoon maakte.

Ook onderzoekt Pilatus Jezus, doch hoe meer hij Jezus onderzocht hoe meer hij bevreesd wordt van Jezus. Het wordt al duidelijker, dat Pilatus niet zoozeer gedrongen wordt uit liefde tot het recht, alswel door vreeze voor Jezus aan de eene zijde en vreeze voor de Joden aan de andere zijde. Het geroep der schare, aangevuurd door de oversten van het volk, "wij hebben geen Koning dan den Keizer" geeft den doorslag.

Dat Pilatus bevreesd was voor Jezus staat letterlijk in Johannes' Evangelie. Er staat zelfs, dat hij "meer bevreesd" werd.

En geen wonder.

Hij heeft ongetwijfeld gehoord van de wondere daden die *deze mensch* gedaan had. Zou de verrijzenis van Lazarus, hetwelk een publiek geheim was, voor den stadhouder verborgen gebleven zijn? Hoogst onwaarschijnlijk om aan te nemen. En daar staat nu die gevierde man voor hem: de majestitieuze verschijning van Jezus maakte zeker diepen indruk op den superstitieuzen Romein. Deze man zag er zeker niet uit, noch sprak Hij als een misdadiger. Keer op keer moet het er uit: Ik vind geen schuld in dezen mensch. Ten slotte toont hij het toch door de symboliek van het wasschen der handen in onschuld? Wat aangrijpend zijn de woorden: "Ik ben onschuldig aan het bloed dezes rechtvaardigen!" Daar komt nog bij, dat Jezus Zelf het beaamt: Ik ben zekerlijk een Koning, doch Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. En straks hoort Pilatus het uit den mond der schare: Hij maakt Zich Gods Zoon! Altemaal getuigenissen, die Pilatus doen vreezen voor Jezus.

En ziet: terwijl dit vreezelijk schouwspel afgespeeld wordt, komt er een bode van het huis van Pilatus. Er is een dringende boodschap van zijn vrouw: Hebt toch niets te doen met dezen *Rechtvaardige*, want ik leed veel om Zijnentwil in een droom des nachts!

Pilatus is bevreesd voor Jezus.

Doch hij is ook bang voor de Joden. Uitroepen zooals: "Indien gij Dezen loslaat, zoo zijt gij des Keizer's vriend niet!" en: "Wij hebben geen Koning dan den Keizer!" doen Pilatus schrikken. Het is wel duidelijk, dat die uitroepen den doorslag gaven. De laatste uitroep, die we hierboven afschreven, wordt gevolgd door het vers waar staat: "Toen gaf hij Hem dan hun over. . . ."

Doch vooraleer Pilatus Jezus overgeeft om gekruist te worden doet hij eerst vier pogingen om Jezus te vrijwaren van den doodstraf. Hij doet dat, door voor te stellen, dat de Joden Jezus zullen behandelen naar hun eigen wet; door de bespottelijke keuze voor te stellen tusschen den onschuldigen Jezus en den boef Barabbas; door Hem naar Herodus te zenden; en eindelijk, door Hem te willen geeselen en dan loslaten.

Maar 't hielp niet. Hoe meer het volk merkt, dat Pilatus Hem wil loslaten, hoe luider hun gebrul weerklinkt: Kruis Hem, kruis Hem! Als Hij ten slotte zijn handen wascht voor het oog der schare en er bij zegt: Ik ben onschuldig aan het bloed van dezen Rechtvaardige, dan weerklinkt immers het vreeselijke geroep: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen!" (Hoe is die bede verhoord! Denkt aan het bloedbad rondom en in Jeruzalem in het jaar 70!)

Het hielp altemaal niet. Pilatus zag "dat hij niet voorderde, doch veel meer dat er oproer werd". En daarom geeft hij maar toe: en hierin is zijn grootste zonde. Hij vergat, dat zijn naam rechter was. Dat hij van God geroepen was om recht te spreken. Doch niettegenstaande die roeping, geeft hij Jezus over om den gevloekten kruisdood te sterven, terwijl hij weet en het herhaaldemalen zelfs uitgesproken had, dat Jezus absoluut onschuldig was.

Dat is dan ook de zonde van Pilatus.

No. 1: Hij wist dat de Joden Hem uit nijd overgeven hadden: No. 2: Zijn eigen geweten en gezond verstand sprak Jezus vrij: "Ik vind geen schuld in dezen

mensch!"; No. 3: Herodus sprak Hem vrij. Dat getuigenis hooren we uit den mond van Pilatus zelf; No. 4: Zijn vrouw noemt Hem den Rechtvaardige en vermaant hem om Jezus vrij te spreken; No. 5: Er waren geen steekhoudende argumenten tegen Jezus, noch ook getuigen die der waarheid getuigenis konden geven. En toch moet Jezus gekruist. Reden: Pilatus had zijn baantje als procureur des Keizers liever dan het recht.

Wat is de beteekenis van dit gruwelijke schouwspel?

Het predikt ons de veroordeeling der wereld.

De bloem der natie Israels en het zoo hoog geroemde Romeinsche recht worden in aanraking gebracht met den Zoon van God, het Liefste wat ooit op aarde rondwandelde. En het eindresultaat van die aanraking is, dat men het Liefste Gods waardig keurt om vertrapt te worden. Doch men behoudt den moordenaar Barabbas. Barabbas liever dan Jezus. Daarin ligt de veroordeeling der wereld. Daarin komt uit hoe diep het menschdom viel. God moet aan 't kruis, doch de moordende mensch gehandhaafd. *Mirabile visu!*

En 't Jodendom als vleeschelijke natie werkt zijn verdoemenis uit. 'tZal dan geschieden naar hun woord: Zijn bloed kwam op hen en op hunne kinderen. Straks verwt hun bloed de straten rood. En eten moeders hun zuigelingen in 't belegerde Jeruzalem. En 't Jodendom heeft uit voor eeuwig.

Doch looft nu met lieflijker lofgezangen de nieuwe blijken van Gods gunst: Jezus onschuldiglijk ter dood veroordeeld, opdat wij voor het gerichte Gods zouden vrijgesproken worden. . . .

Staat ge dan straks voor Gods rechterstoel en wordt Uw boek geopend, tezamen met al de boeken, (hetwelk zijn de conscientiën der menschen) dan zal Jezus, diezelfde Jezus, het uitgalmen met een van zaligheid verrukkelijken stem: "Verlos hem, O Vader! dat hij in het verderf niet nederdale: Ik heb verzoening gevonden!" Job 33:24.

En alles om den wille van de veroordeelde onschuld van Uw Jezus! G. V.

IN MEMORY

On Sunday evening, Feb. 28, 1937, it pleased the Lord to take unto Himself one of our Senior Co-workers,

MR. T. WIERSEMA

After 15 years of labor in our midst he was privileged to enter "his reward". May his departure stimulate us to deeper consecration, for the work the Master bids us do.

We express our sincere sympathy to the bereaved widow and children. May they richly experience the consolations of Him Who said: "I will never leave thee, nor forsake thee".

Employees of the
Christian Psychopathic Hospital.

Cutlerville, Mich.

Jezus Uitgang Te Jeruzalem

Ons sterven eene uitgang! Inderdaad wonderlijk is deze gedachte die de Heilige Schrift ons van den dood aanbiedt, daar deze termen, sterven en uitgang, schijnbaar lijnrecht tegen elkander indruschen. Ons sterven een uitgaan? Is de dood dan niet die verwoestende, afbrekende, los van God scheurende werking, waardoor de mensch steeds dieper in de ellende en rampzaligheid ingaat, aldus dat ons sterven wel de poort mag genoemd worden tot in den eeuwigen dood, de bewust, rampzalige verlatenheid van God? Is daarom ons sterven niet veeleer een ingaan dan een uitgaan? De mensch wordt toch geboren dood in zonden en misdaden, voorwerp des Goddelijken toorns, kind der hel. Hoe kan er toch sprake wezen van een uitgaan uit dezen nacht van ellende en dood? nochtans noemt de apostel Petrus in II Petrus 1:15, zijn sterven een uitgaan. En de Heiland spreekt met Mozes en Elia op den berg der verheerlijking van Zijn uitgang dien Hij te Jeruzalem volbrengen zou.

Ons sterven is werkelijk een uitgaan alleen omdat Jezus Zijn uitgang te Jeruzalem volbracht heeft. De gemeente des Heeren wordt dezen tijd van het jaar wederom bepaald bij dat albeteekenisvolle en wonderlijke lijden en sterven van haren Heere Jezus Christus. Zullen we dat lijden en sterven van Immanuel in al zijn heerlijke en troostvolle diepte verstaan, het particuliere, verzoenend karakter des kruises zal steeds voor de aandacht moeten gehouden. Dan zullen we te verstaan hebben de geheel eenige en schrikkelijke ellende waarin de Heiland is ingegaan met Zijne vleeschwording te Bethlehem, om ietwat te beseffen dien wonderlijken uitgang te Jeruzalem zoo heerlijk, zoo onbegrijpelijk maar ook troostelijk voor de gemeente Gods. De Heere Jezus Christus is ingegaan te Bethlehem en uitgegaan op Golgotha — waarin en waaruit?

In den nacht van eeuwige schuld en ellende is de Heiland ingegaan in de kribbe van Bethlehem. Hij, de Eengeborene, de eeuwige Zone Gods, God uit God, daalde neder tot in onze vervloekte menschelijke natuur en alles wat daarmee in verband staat. Dit beteekent zekerlijk niet dat de Godheid menschelijk werd, dat God Zich vernederde tot een mensch, alsof dan de Heiland den hemel *verliet* om voortaan op de aarde te wonen. Maar wel ziet de Vleeschwording op het feit dat Hij, Die God is en blijft, tot in der eeuwigheid, als de Persoon des Zoons, afdaalde tot in dit vervloekt aardsche. Jezus werd niet slechts mensch. Daarin bestond Zijne vernedering, niet. Dan ware Hij nu nog in den staat der vernedering, alhoewel Hij verhoogd is in s'Vaders rechterhand, want naar Zijne menschheid is Hij toch uitermate verhoogd. Maar met Zijne vleeschwording kwam de eeuwige Zoon van God in een schuldige betrekking te staan tot Gods heilige wet. Hij daalde neder in ons vleesch en bloed als thans ver-

zwakt door en onder den invloed der zonde. Ook werd Hij geboren temidden van allerlei goddelooze relatiën, juist van wege Zijne aanneming van onze natuur — daardoor werd Hij verbonden aan het menschelijke geslacht, ook het goddelooze Israel. Ja, Hij werd zelfs de Vervloekte. En ook dit moet niet worden opgevat alsof Hij slechts als eene vervloekte werd behandeld, doch het eigenlijk niet was. Niet zoo moet de gemeente voor Golgotha staan alsof aan dat vloekhout eene onschuldige lijdt en sterft. Jezus moest lijden. Niemand anders onder de broederen mocht den dood sterven. Goddelijke gerechtigheid werd ook daarin gehandhaafd dat de eeuwige Zoon den eeuwigen dood des kruises ingaat. Voorwaar, niet om Zelfs wille is de Heiland vervloekt. Hij draagt niet Zijne schuld. Zelf kende Hij geene zonde. Maar schuld draagt Hij — de schuld van Sion. Hij, de Zone Gods, in de menschelijke natuur droeg den toorn des Heeren Heeren. En ook dat niet slechts als eene vervloekte, maar *de* Vervloekte. Immers, de schuld van velen rustte op dien Eenen, onzen Heere Jezus Christus.

Zoo hebben we des Heilands ingang te verstaan. En dan moet alle nadruk worden gelegd op dit feit: *Gods* vloek rustte op Hem. Om het kruis lijden te schilderen als een vreeselijke marteling naar het vleesch, Hem aangedaan door wreede, goddelooze handen, mag wel gemoedelijk op een zenuwachtig mensch inwerken, hem de tranen langs de wangen doen biggelen, maar het laat hem toch overigens koud voor het waarachtige van Golgotha. Dan zijn er martelaren geweest die veel meer hebben geleden dan de Zoon des Menschen. Maar Jezus, van Zijne geboorte afaan, en ten slotte op het schandhout, is nedergedaald tot in den dood, den eeuwigen dood van Gods toorn op de zonde. Met dien toorn was Hij in aanraking gedurende gansch Zijn leven. Immers, alhoewel Zelf zonder zonde, droeg Hij toch ons vleesch en bloed, de vervloekte, verzwakte menschelijke natuur. Met dien toorn Gods over de zonde, hetzij in het water dat Hij dronk en het brood dat Hij at, of in het woeden der vijanden tegen Hem omdat Hij de Heilige Gods was, kwam Hij altoos in contact. Hij wandelde in dit dal des doods. Maar aan het kruis worstelde Hij met dien toorn in al zijn verschrikkelijke werkelijkheid. Het was toch de bange verwachting van dat helle-lijden dat Hem Zijn bloed als zweet afperste in den hof van Gethsemane. Op het vloekhout heeft God, Jezus God en Vader, Die den Middelaar zoo eenig liefhad, en naar Wiens gemeenschap de Heiland dorstte als een hert naar de waterstroomen, den Heiland tot voorwerp gesteld van Zijn eeuwigen toorn. Al Gods grimmigheid en verbolgenheid op de ongerechtigheid brandde op Zijn hoofd neer. De Heiland smeekte en riep naar de hemelen, volgens Ps. 69, doch het Goddelijke antwoord der liefde bleef achterwege. Goddelijke liefde werd vervangen door Goddelijken toorn, door dien eeuwigen toorn, en met volle bewustzijn stond de Christus op den bodemloozen afgrond der hel, der buitenste duisternis. Zoo hebben we het kruis van Golgotha te verstaan. Het eigenlijke van die worsteling concentreert Zich niet om de vijandschap der wereld. Die haat der wereld is ten slotte slechts Gods middel om Zelf Jezus te nagelen aan het vloekhout en Hem tot voorwerp te stellen van Zijn eeuwigen toorn.

Dan kunnen we ook verstaan wat de Schrift bedoelt wanneer zij spreekt van des Heilands uitgang te Jeruzalem. Die uitgang moet niet verstaan als een gaan uit Jeruzalem maar als plaatsnemende te Jeruzalem. Daarover wordt gesproken op den berg der verheerlijking. Die uitgang ziet op Jezus "exodos" (want zoo luidt het oorspronkelijk woord) uit den nacht van vloek en dood. Op Golgotha neemt Immanuel afscheid van alles wat dit vervloekt menschelijk geslacht kenmerkt. Met Zijn sterven liet Hij voor eeuwig achter Zijn rug dit aardsche leven, met al zijne doodsch betrekkingen en ellende, want de opstanding van den Zoon des Menschen in Zijn ingang tot in een geheel ander, het hemelsch leven. Met Zijn sterven was Hij voor altoos verlost van alle vloek en schuld der zonde. Jezus uitgang was een volkomen "exodos" uit allen dood en daarin is Hij inderdaad de Eerstgeborene, of, wilt ge, de Eerstuitgaande van Zijne broederen.

Dezen uitgang had de Heiland te volbrengen. Hij was alleen mogelijk door den bitteren en smadelijken dood des kruises, en was voor den Heere Jezus Christus eene daad. Dit hebben we niet alleen te verstaan als naar Zijn menschelijke natuur. Ook dit staat vast. Met het programma Zijns lijdens in het Oude Testament voor Hem uitgeteekend, leerde Hij dien lijdensweg kennen, stap voor stap, uit het Woord Zijns Gods. Die weg Zijns Vaders was altoos Zijn weg. Het "Uw Wil geschiede" ook in dezen, was geschreven in Zijne ingewanden. Nimmer was Zijn wil in opstand tegen den wil Zijns Zenders. Zijn begeeren, dat spontaan van den kruisdood terugdeinsde, temeer nog omdat Hij de Geliefde des Vaders was, was volkomenlijk Gode onderworpen. Hierin hebben we toch het geheim van Gethsemane te zoeken, niet bestaande in eene botsing tusschen den Middelaar en Zijn Zender, maar wel in de worsteling van den Heiland om, daar Hij alleen Gods wil wilde betrachten, Zichzelven, als naar de menschelijke natuur, die spontaan van dat kruis terugdeinsde, met volkomen vrede en rust Gode te onderwerpen. Toen sloeg de angst van Golgotha Hem als eene bliksem door de ziel. Maar ook toen worstelde Hij, door dien angst, tot volkomene overwinning, en was de kruisworsteling daar inderdaad beslist. Bewust en willens ging Jezus altoos Zijn lijden tegemoet. Maar ook was Jezus dood, Zijn uitgang, voor Hem, eene daad, als den eeuwigen God in het vleesch. Hij gaf Zijn leven. Niemand neemt hetzelve van Hem. Uit dit oogpunt was Zijn dood evenwel een Goddelijke daad als Zijne opstanding. Eene mensch kan zich een kogel door het hoofd jagen, of met een mes zijne

keel doorsnijden — in elk geval, niet hij maar die kogel of dat mes ontneemt hem zijn leven. Maar Jezus heeft Zijn uitgang volbracht. Hij, de eeuwige Zone Gods in het vleesch, door de kracht des eeuwigen Geestes, in de menschelijke natuur, heeft Zelf het kruishout opgericht (door middel der wereld), den toorn Gods gedragen, is den dood ingegaan, en wel tot aan het eeuwige einde toe; Hij heeft, wanneer de laatste penning was betaald, alles aan den eisch Gods was voldaan, ten slotte, om ook die verneder ing te smaken, door Zijn Goddelijke kracht, gepaard met volkomene menschelijke gehoorzaamheid, Zijn leven gegeven, niet als eene daad van zelfmoord, maar gegeven aan het eeuwige recht Gods, alzoo dat zelfs Zijn sterven voor den hoogman over honderd een bewijs was van Zijn eeuwige Godheid.

Zoo alleen kon de Heiland, geboren in den nacht van schuld en vloek, vaarwel zeggen aan dien vloek der wet. Alleen in dien weg was het Hem mogelijk om straks te verrijzen aan de hemelsche zijde van het graf. Alleen aldus, naar Gods allerheiligst recht, kon de Heere Jezus Christus Zijn uitgang bewerken uit dezen nacht des doods, waarin Hij vrijwillig was nedergedaald als de Knecht des Heeren, tot in de eeuwige vrijheid en lieflijkheid van Gods verbond.

Jezus uitgaan is ook onze uitgang. Zonder den Christus is een uitgang uit den dood ondenkbaar. De goddelooze, die ook dit leven zal moeten verwisselen voor het bange bestaan der eeuwigheid, die zeker een bestaan zal ontvangen als aangelegd op een eeuwig helle-lijden, naar lichaam en ziel, zal echter nooit opstaan uit den dood. Wat hij in dit aardsche huis zijne tabernakels ervaart is slechts een bange voorsmaak van wat komen zal, een begin der smarten. Hij gaat niet uit den dood maar door het sterven zinkt hij weg in een eeuwigen dood.

Maar, Gode zij dank, dit geldt wel voor ons. De grondslag van dit feit ligt in het eeuwig welbehagen Gods. De Heere heeft Christus Jezus als Hoofd van Zijn uitverkoren volk gewild, niet alleen in organischen zin des woords waardoor Hij onze volheid is en wij uit Hem leven, maar ook in rechtelijken zin, om ons in alles voor God te vertegenwoordigen. Daarom is het Goddelijke eisch dat juist die Heere Jezus Christus onze zonde als schuld drage, daar het hoofd aansprakelijk wordt gehouden voor het lichaam. Maar ook daarom is Zijn uitgang uit den nacht van ellende en schuld en toorn ook de onzer. Hij draagt onze zonde, betaalt onze schuld. Zijne gerechtigheid is onze gerechtigheid; en, wanneer Hij den laatsten adem uitblast, is voor ons verworven naar Goddelijk recht onze verlossing uit de vallei des doods. Wat thans geschiedt is de toepassing van de vrucht des kruises aan Gods volk door den Geest van den Heere Christus. Nu roept Hij ons in beginsel uit den dood, maar zal ons straks met Zichzelf verheerlijken in de nieuwe hemelen en op de nieuwe aarde.

H. V.

Sunday School Lessons

Jesus Before Pilate
John 19:4-9, 14-18

We cannot here delineate on all the various phases of this trial. Let us give the chronological order of all its details and thereupon make the very observations that are necessary to one who would discourse on this trial with understanding.

I. Christ's first appearance before Pilate.

Jesus is led from Caiaphas into the hall of judgment. Pilate asks the Jews, "What accusation bring ye against this man." To which they reply, "If he were no malefactor we would not have delivered him unto thee." Pilate's response is that they take him and judge him according to their law. They refuse on the ground that it is not lawful for them to put a man to death, and prefer their charge. They found Him perverting the nation and forbidding to give tribute to Caesar, saying that He Himself is Christ, a king. Luke 23:2. Pilate now enters with Jesus into the judgment hall and out of hearing of the Jews, questions him. In response to Pilate's question, "Art thou king of the Jews", Jesus replies, that He is and forthwith explains to Pilate the nature of His kingdom. Pilate returns to the Jews with the verdict that he finds no fault in the man. The Jews now accuse Jesus of many other things in their fierce zeal to substantiate and prove their original charge. They now go into detail. They say, "He stirreth up the people, teaching throughout all Jewry, beginning from Galilee to this place." Luke 23:5. Jesus makes no attempt to defend himself. He answers nothing. Pilate says to him, "Hearest thou not how many things they witness against thee?" Jesus answers him not one word and Pilate marvels. Matth. 27:12-14. Pilate hearing of Galilee, and discovering that Jesus belonged to Herod's jurisdiction, sent him to Herod, who at that time happened to be in Jerusalem.

II. Jesus before Herod. Luke 23:6-11.

III. Jesus second appearance before Pilate. Matth. 27:15-31; Luke 23:13-26; Mark 15:6-20; John 18:29-39; 1-16.

To his great disappointment, Pilate again has Jesus upon his hands. What will now be his next act? He dare not without further ado order Jesus to be put to death as he had openly declared that he found no fault with him. His inconsistency was, that, after having declared this, he threw Jesus' case in Herod's court. So, in his embarrassment, Pilate actually pleads not merely with the leaders but also with the peopl

to permit him (mark you, permit him) to set Jesus, whom he has publicly declared to be without fault, free after he will have chastised him. Amazing! So again calling together the chief priests and the rulers and the people (mark you, the people also) he addresses them as follows, "Ye have brought this man to me, as one that perverteth the people: and behold, I having examined him before you, have found no fault in this man touching upon those things whereof ye accuse him: no, nor yet Herod: for I sent you to him; and lo, nothing worthy of death is done unto him." I will therefore chastise him and release him." Luke 23:13-16. But why chastise Jesus now? Firstly, to save the reputation of the members of the Sanhedrin. They tell Pilate that they found Jesus guilty of treason. Pilate now says to them in effect, "Though I find no fault in the man, I will concede that there may be some truth in what you say. I will therefore on the basis of your testimony chastise him. But as I find no fault in him, as I know of nothing that substantiates your charge, I will thereupon release him. What is more, such a public humiliation of his person will lose for him whatever influence He has had among the people. The leaders of the Jews ought to see this and be satisfied. However, in deference to them, Pilate has gone so far against his own convictions. The Jews conclude that he, if pressed, will go farther. He has yielded the inch, they will force him now to yield the all. His proposal therefore is rejected. Pilate is now thrown back upon some other expedient. There lays bound in Jerusalem a notable prisoner, one Barabbas, who for murder and sedition had been cast into prison. Recollecting that at the time of the Passover, it was customary for the governor to release whatever prisoner they might ask to be given up, he presents to them the alternative of taking Barabbas or Jesus, thinking that they could scarcely fail to take the latter. It may be that his placing them before this alternative and his proposing to them that he chastise Jesus and thereupon release Him, form a single act on his part so that in rejecting his proposal, the people are at once choosing Barabbas and rejecting Jesus. However this may be, to give to this latter proposal greater effect, Pilate ascended the movable rostrum or judgment-seat and facing the multitude said to them, "Whom will ye that I release unto you? Barabbas, or Jesus who is called Christ." While waiting their answer, a message comes to Pilate from his wife, "Have thou nothing to do with that just man, for I have suffered many things this day in a dream because of him." Matth. 27:15-19. The time occupied by the hearing and considering this message, gave the cheif priests and the rulers the opportunity to prompt the multitude that they should ask Barabbas and destroy Jesus. So when Pilate again turns to the people and says to them, "Which of the two then will ye, that I release to you," they say, "Barabbas". Surprised at this reply, He puts the question in this form, "Will ye that I release unto you the king of the Jews." But now they leave him no doubt as to what their will is, "Away with this man," they all cry at once, "and release unto us Barabbas!" John 18:39, 40. "What shall I then do with Jesus, which is called Christ?" Matth. 27:22. With this question Pilate now puts himself completely into the hands of the multitude, and they will now make him do their will. "What shall I then do with Jesus?" "Let him be crucified," they say. It is the first time they name in the hearing of Pilate this word. "Crucify him". Give up the most ignominous of all deaths this innocent one.' Can they mean it? In his surprise Pilate says to them, "Why, what evil has he done?" But the one and only cry of this now uproarious crowd is, "Let him be crucified" Twice Pilate asks them what crime He has committed. He gets but the cry repeated. Yet a third time he puts the question, "Why, what evil has he done? I have found no cause of death in him: I will therefore chastise him and let him go." Luke 23:22. But they are instant with loud voices, requiring that He might be crucified. The mention of letting him go stirs them to tenfold frensy, "And the voices of them and of the chief priests prevailed." Before this storm Pilate cannot stand. He thinks he has done the most he can. If he go further, he will raise another city tumult. So "when Pilate saw that he could prevail nothing, but that rather a tumult was made, he took water, and washed his hands before the multitude, saying, I am innocent of the blood of this just person; see ye to it." Then answered all the people and said, "His blood be on us and on our children." They mean, 'His blood will not be upon us'. Then released he Barabbas unto them: and when he had scourged Jesus, he delivered Him to be crucified." Matth. 27:24-26.

Pilate's final attempt to rescue Jesus. Matth. 27:24-31; **Mark 15:17-20; John 19:2-16.**

So does Pilate then give up Jesus to the will of the multitude to be crucified. He has done his work as judge. The executioner must now come forward and do his task. Over this it is no part of the governor to precide. Pilate may now withdraw. But yet he remains. There is something that binds him to the spot, — perhaps the lingering hope that he may yet succeed in rescuing the victim out of the hands of his enemies. He has handed Christ over to the soldiers, to have the scourging afflicted, which was preliminary to the crucifiction. But the scourging does not satisfy these brutal soldiers. They will out do Herod's men, their Jewish comrades. The soldiers of Pilate take Jesus, after having scourged him, into the common hall, where the whole band of soldiers gather about him. They strip him. Taking an old military cloak, of the same color with the robes of the emperors, they put it on his bloody shoulders. They plate a crown of thorns and put it upon his head, and a reed in his

right hand. Then they bow the knee and hail him as a king. But they soon tire of this mock homage. There is a demon spirit working in these heathen soldiers. And it inspires them to savage cruelty. They snatch the reed out of his hand and with it smite the crown of thorns. And they spit upon him and smite him with their hands. All this is done in the inner court, out of sight of the crowd that is still waiting. Pilate sees it all. He makes no attempt to interfere. Is he perhaps absorbed in wonder as he gazes upon Jesus — the silent, gentle, meek, unmurmuring, uncomplaining, patient sufferer? Such patience! There is no weakness in it, but power and dignity. May this sight not move the hearts of the people without? May it not satisfy their thirst for vengeance? He will see. He goes forth with Jesus following and says to the multitude, "Behold I bring him forth to you that ye may know that I find no fault in him." Then turning and pointing to Jesus, Pilate says, "Behold the man! Behold and have pity, behold and be satisfied — behold and allow me, now that I have thus chastised him, to let him go. Certainly you have nothing to fear from the man now. His prestige is gone."

But that sight to which he points, instead of moving to clemency, only evoked fresh outbursts of ferocious violence. The same wild cry from every side solutes the ear of the governor. "Crucify him, crucify him!" What a display of immovable and unappeasable malignity! Provoked and disappointed, Pilate says to them, "Take ye him and crucify him, for I find no fault in him."

But they will not let the weak and yielding governor slip out of their hands. Now at last they tell him what they had hitherto concealed, "We have a law, and by our law he ought to die, because he made himself the Son of God." When Pilate hears this saying, he is the more afraid. Afraid of what? Like so many of the educated Romans, Pilate had thrown off all faith in the divinity of heathen gods and demigods, descending and living upon the earth. But is their still lingering within, a faith in some being, superior to our race? Is it the dread of God that now fills hs soul? Is he afraid of Christ? Or is he afraid of the conseqences, and does he realize that if the case should begin to turn on this element, the fanaticism of the Jews could not at all be broken anymore? We need not choose between these possibilities. The one does not exclude the other. When Pilate hears this, he again goes into the judgment hall with Jesus and says to Him, "Whence art thou?" But Jesus gives him no answer. His silence can be explained. Pilate's question springs not from a true desire to know the truth about Jesus, but from a superstitious fear. Jesus' silence exasperates him. He would fain have him speak, "Speakest thou not unto me?" says he to Christ, "knowest thou not that I have power to crucify thee, and have power to release thee?" The reply of Jesus is known. Wonderful words. They give us a glimpse into Christ's soul. After all he has thus far undergone, his faith in God is still in full bloom. How could it be otherwise. He has his eye fixed on God. And the conviction is his, that God doeth all things and that wicked men are but his agents. This answer of Jesus, instead of diminishing, but increased that desire Pilate already had, to free him. So he tried again, but again he failed. They now shoot at him the last arrow in their quiver, "If thou let this man go, thou art not Caesar's friend; whosoever maketh himself king, speaketh against Caesar." Pilate knows that he already stands on uncertain ground with the authorities at Rome, and knows that a fresh report of his unfaithfulness to Caesar will cost him his position, the loss of which he is not prepared to face. So he brings Jesus forth, and sits down in the judgment seat. But before he yields to this last pressure, he once more and for the last time now addresses the Jews, "Behold" says he, "your king". But they cry out, "away with him, away with him, crucify him." "Shall I crucify your king?" Their reply is instantaneous, "We have no king but Caesar!" Then delivered he him therefore unto them to be crucified. And they took Jesus and led him away. And He bearing his cross went forth. . . .

Purpose of the trial. God's purpose was twofold. Firstly it had to appear that Christ was without guilt, and that thus He bore not his, but our sins in his own body on the tree, that we being dead to sins should live unto righteousness. The evidence of this was the verdict of guiltlessness repeatedly pronounced upon Christ during the progress of the trial. Secondly, it had to be made plain through the pronouncement of the sentence of death upon the Holy Son of God that sin, in the words of the apostle, is exceedingly sinful, that man by nature is desperately wicked and that God's appraisal of him is true, and that thus the world's damnation is just.

The conductor of this trial was Pilate. He was a heathen, yet he belonged to and represented a race of men, who achieved abiding fame as cultivators of the science of jurisprudence. The Romans were the jurists of their age, men exceptionally skilled in legal science. By common consent, the system of laws they gave to the world is of unsurpassing merit. Pilate was a Roman and thus a man of legal attainment. That sense of right and wrong, peculiar to every man, be he pagan or Christian, had in him taken on a keen edge, as a result of his having been born and reared in an atmosphere that may rightly be called legal. Thus viewing him from the point of view of his developed moral sense, of his rational capacity to know and appraise human conduct, he was well qualified to sit as judge on Christ's case. He knew, too, that what was expected of him is that he find the man against whom no charge could be sustained guiltless, and place

him beyond the reach of mob violence, that, in a word, he do justice. God, Who had placed in his hands the sword that he wields, demanded this of him. And of this he was also aware. Yet Jesus of whom he over and over again declared, that in him he found no fault, he delivered up to be crucified. Natural light is no true virtue. It merely leaves a man without excuse and heightens his guilt.

Whether a worldly judge, devoid of grace, will do justice, depends not upon the *natural* light with which he may be endowed, but upon whether his verdict will be to his advantage or disadvantage. If he is compelled to choose between self and truth, justice, god, if his choosing and doing the right will involve him in the loss of his life, he chooses self and crucifies truth. And the reason is that he cares nothing about truth, justice, but loves self only. How true this is appears from the doing of the man Pilate.

Pilate was without true virtue. He was a weak and thoroughly profligate character. He cared nothing about Jesus as such. It was a matter of total indifference to him, whether Jesus lived or died. Consider the following. At the very outset of the trial he urges the Jews to take Jesus and to judge him according to their law. If they found him worthy of death, such is indeed the implication of his proposal, they could return to him to receive permission to execute the sentence. That the Jews under Roman dominion had lost the power over life and death simply means that this power could not be exercised by them without the permission of the Roman authorities. Think of the stoning of Stephan. After finding Jesus innocent, he sent him to Herod and thus, as far as he could know and also as far as he was concerned, to his death. He later asked the Jews to choose between Christ and Barabbas. After inflicting upon Jesus the punishment of scourging, the soldiers subject him to every kind of injury, and mock with his kingship. Pilate should not have allowed this, but he did. Then, finally, he told the Jews to take Jesus and crucify him themselves, as he found no fault in the man. Mark you, he gave permission to the Jews to crucify One Whom he found innocent.

But did not Pilate at the same time exert himself to the utmost to beget for Jesus His freedom? He did. To understand this action of his, regard must first be had to the motive that moved the Jews. They, the Jews, have led Jesus from Caiaphas into Pilate's court. Pilate goes out to them. In response to their reply, "if he were not a malefactor we would not have delivered him up unto thee", Pilate replies, "Take ye him and judge him according to your law." Pilate means what he says. He feels certain that Jesus' case turns on some point that concerns their religion. About such matters he cares nothing. They wearied him. He will therefore turn the case over to them. If they find him guilty, let them return to him and he will approve their sentence and grant them permission also to execute it.

But this does not satisfy the Jews. They are resolved that Pilate Himself put Jesus to death. Such is the plan hatched out by them in their secret councils. For they feared that the high esteem in which Jesus was still being held by many of their countrymen forbade that they themselves with the approval of Pilate put Jesus to death on the ground that he blasphemed God. Such a doing might cause too great a commotion among the people. But it had also occured to them that if they were to succeed in compelling Pilate to try Jesus in his court, they would have to appear before him with a charge against him, other than that of blasphemy, with the charge that he had in the past been plotting against Pilate's government. For a long time now their spies had been hounding Jesus in the hope of cajoling him into saying something that they could use against him in Pilate's' court. It will be recalled that on one occasion they had put to him the question whether it is lawful for a Jew to pay tribute to Caesar. His reply had disappointed them. When they finally lay hands on him, they still have nothing out of his mouth that marks him a political criminal. Yet they will go through with their plan. If the plan succeeds, everything will be gained. How, if he dies at the hand of Pilate as a seditionary, urged by political motives, can anyone rightfully hold them chargeable for his death? And who will dare to hold a public demonstration for one condemned and put to death as a political enemy of Rome? They realize, too, that if they succeed in sustaining their charge, crucifiction is the form of punishment that he will be made to undergo. But this will be according to their liking. The ending of his career upon the ignominious cross will render it impossible for whatever following he may still have to perpetuate His name and memory. So they reason. .

So in response to Pilates's question, "what accusation bring ye against this man," they say, "If he were not a malefactor, we would not have delivered him up unto thee." Their meaning is clear, 'Pilate, this man is a menace to thy government. Thus His case is one for thy court. Therefore bring we Him to thee'.

Pilate is thus brought under the necessity of examining Jesus. He does so and finds Him innocent. This conviction of his grows as he proceeds with the trial. So he recoils from having to be the one to officially send Jesus to his death, shrinks from having resting upon him this responsibility. And we now ask, *why?* And the answer: Because he is afraid of Jesus, afraid of his conscience, afraid of God, afraid of a power higher than human. Rightly considered therefore, his real aim is not to beget for Jesus his freedom — he cares nothing about Jesus — but to escape the responsibility of Jesus' death. The proof of this is

again that he first proposes to the Jews that they themselves try Jesus, that he thereupon sends Jesus to Herod, that he finally by speech and through the ceremony of the washing of hands, declares to the Jews, that, whereas they are compelling him, he is innocent of Jesus' blood and that thus the responsibility of the shedding of his blood will rest solely and squarely upon them and not upon him. Here, of course, Pilate willingly deceives himself. He will indeed be held responsible (though the Jews have greater guilt) he may not allow himself to be intimidated. He knows this, to be sure.

Pilate then shuns the responsibility of Jesus' death. This is all. He strives therefore, then to compel the Jews *to allow* him to release Jesus. But in all this striving, he acts not under the impulse of a true regard for Jesus, for truth and justice, but under the impulse of a dread of God and thus of fear of his own well-being. Pilate seeks solely himself. But finally he consents to do their bidding. He is afraid of these fanatical Jews, afraid, that if he fails to do their bidding, they will lodge a fresh complaint against him with the authorities at Rome and thus expose his position to loss. Thus to retain the favor of Caesar, to save his life, he yields to the crowd. His superstitious fear of that higher power is mighty in him. But when he sees finally that it is either Pilate or Jesus, he mocks also with this fear, and pursuades himself that if there is anything for him to be afraid of, it is those fanatical Jews, it is his master at Rome. Thus he delivers up Jesus to be crucified. He will save his, Pilate's, life and position at all costs, at the cost of duty, justice, Jesus, God. And so he does. This is his terrible sin. He knowingly, deliberately crucified truth, holiness, Christ, God, to retain the favor of Caesar, and thus to save his life, his position.

A word about Jesus' conduct during this trial. Now He replies to the questions Pilate puts to him, then again he keeps silence, as obedience dictates. When Pilate asks him, "Art thou king of the Jews" Jesus speaks. Silence here would have ammounted to a denial of His kingship. But Jesus at once gives Pilate to understand that He is not king in the sense in which the Jews would have him believe. Christ tells him that he is king in the realm of truth, that thus He is indeed a threat to Pilate's government, but again not in a sense in which the Jews would have him, Pilate, believe, yet a threat nevertheless, Jesus' kingdom will come and fill the earth, and the coming of his kingdom will spell the complete destruction of Pilate's kingdom. This is indeed the meaning of Jesus' answer, and Pilate also grasps this meaning well enough. But the trouble with Pilate is that he does not believe. And in his unbelief he regards Jesus as a harmless enthusiast. By his retort, "what is truth" he mocks with Jesus' kingdom, denies the reality of it. Jesus did not withhold from Pilate the truth about Himself to escape the cross. (How could He?) what crucified Jesus was not mere ignorance, but the ignorance of unbelief, malice and of a fierce and deadly hatred on the part of Pilate as well as on the part of Jesus. This is not saying that there was no difference. G. M. O.

God The Creator
Genesis 1:1-5, 26-31

In the beginning God created the heaven and the earth.

**In the beginning,* that is, in the beginning of time As to time, it, too, was created simultaneously with the procession of the creative word. Time is the necessary mode of existence of the creature. To it, therefore, is not to be subscribed an existence outside of the will and the creative power of the Almighty. For then time were eternal as God. The expression *in the beginning* also contains in it the idea that the creation will have a history. For there was present in the eternal counsel of God, besides this earthy, also a heavenly creation, that in Scripture is brought forward not as an addition to the earthly, but as the earthy redeemed and glorified, as the earthy reaching in Christ its eternal destiny — a destiny which it had in His counsel. It means that the history of the earthy will not have been made until God shall have realized His purpose with it in the way of sin and grace, until He shall have reconciled by Him. the Christ, all things to Himself; by him, whether they be things in earth, or things in heaven *In the beginning,* the creation therefore, was adapted to the aforesaid purpose of God's counsel and every creature so formed that it could serve Him in the realization of this purpose. The saying, "and God saw all that He had made and it was very good" uttered at the completion of creation and at the completion of each of its part, means that what God had brought into being was without defect but also that it was adapted to the final purpose whereto He had made all things. Creation constituted a oneness in which creature was adapted to creature and in which all things through man were adapted to God. But in addition to this, creation was so formed that it could become the domain of a fearful struggle of sin and grace, of a higher revelation of God's virtues. and that ultimately all things could redown to the highest possible revelation of the covenant of God in Christ in His eternal tabernacle. To this end all creatures must serve. All things were very good and could therefore be of service to the Lord in the realization of His counsel. Therefore creation is also an image of recreation this earthy of the heavenly. Adam was an image of the Lord from heaven, Christ Jesus. He was this in the dominion he exercised as the friend-servant

of God over this earthy. The first paradise was a figure of the eternal paradise of God, and that eventually will appear in glory, and the tree of life is a figure of the eternal tree of life, that stands in the midst of God's paradise. The whole creation is a revelation of God. The heavens declare the glory of God; and the firmament sheweth His handiwork. Day unto day uttereth speech, and night unto night sheweth knowledge. All things display God's power and might and also point to the completion of His counsel in glory.

Before the beginning God only was. There was nothing outside of God's being from which He could form creation. The origin of creation lies not in God's being, but in His almighty creative will. It is not correct to say, that God created heaven and earth out of nothing. The thought that this saying seems to convey is that the origin of things is to be found in *nothing*. In the beginning God *created*. . . . The verb found in the original means *to separate* from and in this way to form. According to Scripture. *creating* in the radical sense of the word, is an act of God's will. It is that act of the Almighty God through which He brings into being out side of Him. the things that He from eternity had before Him in His counsel. This He did through the Word, through His Almighty calling. He calleth those things which be not as though they were. Rom. 4:17. By the word of the Lord were the heavens made; . . . . Ps. 33:6. For He spake and it was done; He commanded and it stood fast. Ps. 33:9. Through this deed or act of His, He brings Himself forward as God. As to man, he can only name or call things after they exist. Through his speaking. he does not give to things existence. But as a result of God's speaking. things come into being. Therefore creation can only be explained out of God's will. Creation is thus no emanation of God. The creature forms no part of God's being. The difference between God and His creature is and remains infinite. Yet the whole creation is God's' work, created through His sovereign will. And in willing and bringing into being the creation, He was bound by nothing outside of Him. Man on the other hand forms his productions from materials provided him by the Almighty. The thing he makes therefore, is not, properly speaking, a creation. God only, can create. His creation is exclusively the product of His will and wisdom.

In the beginning God created *heaven and earth*. This announcement denotes the unity of creation. denotes that according to the counsel and will of God, all things in heaven and on earth are one. The announcement signifies secondly that creative act of God by which He called into being the unformed mass, the raw material. Heaven and earth in the first verse of Genesis is this mass. Out of this shapeless mass, God called and formed the various creatures, not through a process of evolution but solely by the power of His almighty will, the same will by which in the beginning the shapeless mass was brought creatively into being. All this took place *in the beginning*.

That the heavens and the earth in this first verse denote the unformed mass, is evident from verse 2 that reads, "*And the earth was without form and void; and the darkness was upon the face of the deep. And the Spirit of God moved upon the face of the waters.*" The earth was first without form and void, empty; but through the operation of the Holy Spirit and the speaking of God every seperate creature was given existence, form and place in God's creation and this according to His eternal decree. The seperate creatures were brought into being in a definite order. In this order there is an upward trend, the high-point of which is man, created after God's own image.

God first created the light. For darkness was upon the face of the deep. This darkness was absolute and thus unlike the darkness as we know it. The darkness of our night is a creature, for God formed the light and created the darkness. This darkness is but a shadow and is not to be compared with the first darkness of the original void. The chaos of the earth and of the universe was without life at first, without movement, without communion, because light was lacking to it. For light is life. Physical light is the life of matter; it is motion, vibration. How are we to conceive of this first light and its operation? Had it a light center as our light? Did it revolve about the earth and was it through its doing so the cause of the change of day and night? Or was as yet everything at a standstill and was the light brought forth anew every morning by the Lord only to be withdrawn again at the end of the day? Scripture gives us no definite answer. But the first conception deserves the preference, for the following reasons: Firstly, if the light was withdrawn at the end of each day, the universe repeatedly disappeared in the original darkness. Now this could not be. Secondly. light is a creature of God. After having been called into being. it must have been sustained in its existence. same as all the other separate creatures. Thirdly. on the fourth day, God created not light but the bodies of heaven as centers of the light that was created on the first day. Thus the light of the first day remained and is the same light that we know now. From this it follows that on the first day, warmth, heat, must also have been created. Light and warmth are intimately related. In the darkness of the chaos absolute cold reigned.

Light is the life of matter. Light and heat are the conditions for life of plant, animal and man. Light is also the ground of communion in the whole creation of God. It is the basis of communion between creation and God and between the separate creatures. Light travels at the rate of 186,000 miles per second, returns from the object that it reaches, and casts the image

of that object upon the eye of man and beast. Thus in this physical light we see the light. Therefore physical light is at once the condition and the image of that higher light, to the possession of which man is adapted. This higher light is the eternal Word of God who is the light of the world and is also in the world. And this Word, the effusion and revelation of the thoughts of God in His creatures, was also the life of man. But physical light is also the image of the light of love that God sheds abroad in the hearts of His people so that they know God in love.

Genesis 1:26-31.

"And God said, Let us make man in our image, after our likeness." This speaking of God to Himself has been explained in more than one way. There is the view that God here speaks not to Himself but to the angels. But this cannot be. For if this were true He would be placing the angels on the same footing with Himself. Further, the expression *our image* reappears in the next verse as *God's image*. "So God created man in His (God's image)". This shows that the angels are not included in the pronoun *our*. According to another view, the pronoun *our* is a plural with a singular meaning. But this cannot be as such a use of the plural pronoun nowhere else occurs in Scripture. The most acceptible view is that the pronoun *our* here signifies the trinity. That God, now that He is ready to create man, turns to and addresses Himself, tells us that man, according to his being is distinct and separate from all the other creatures. God now forms a creature in which the entire creation will be consciously linked to Himself, can commune with Him and rejoice in His fellowship. God emphatically declares that He will create man "in our image, after our likeness." Regard must be had to the two words *image* and *likeness*. The words signify the same thing from a different angle. The word *likeness* expresses more definitely what is meant. The expression *image of God*, if it stood alone could be taken to signify the conception that God formed of man in His counsel, and according to which He will now create him, without expressing that this image showed a likeness with God. The addition of the word *likeness* forbids this explanation. According to this image God made man, formed man's nature and being. If man loses this image therefore, his nature undergoes a radical spiritual change. For upon man's nature and being this image was not superimposed. Man *is* created in God's image. This image is the nobility of his nature. Through it man is related to God, can be God's friend, know and love God and live for Him in righteousness and holiness, can be God's servant, can be lord over the whole creation. If man loses this image, he loses his holiness and love and knowledge and becomes a child of disobedience, dead through tresspasses and sin. This image man can and acutally will lose. In Christ this image was raised to the highest possible glory. According to the image of God as now born by Christ the people of God are conformed.

So God created man. . . ." male and female created He them". And God blessed them and said to them, Be fruitful and multiply and replendish the earth. . . . Through blessing them, God gave them the power and the will to multiply. So did He likewise through blessing them give them the right, and the power to subdue the earth and to have dominion over the fulness thereof — the fish of the sea, the fowl of the air and every living thing that moveth upon the earth. Thus was man elevated to the position of lord over Gods' earthly creation. And for food God gave to man every herb bearing seed and every tree, in the which is the fruit of a tree yielding seed. And to the beast and to the fowl and to everything that creepeth upon the earth wherein their is life, He gave every green herb for meat; and it was so. The distinction here is not between two kinds of herbs but between the herb with its seed, that is, the corn in it and the husk. The seed, or corn was for man while the green foliage was for the animals. The statement, "It was so" should be noticed. The animals, according to the ordinance of God, were attracted to and instinctively kept themselves to the kind of food appointed to them and likewise man.

*In explaining Gen. 1:1-5 and verse 26, I have adopted the exegesis of Rev. H. Hoeksema, contained in articles from his pen and appearing in previous issues of The *Standard Bearer*: in the issues for Nov. 1, 1928; and Dec. 15, 1928. In these articles the views presented above (views on Gen. 1:1-5 and verse 23) are fully expounded.

G. M. O.

IN MEMORIAM

On Wednesday morning, the 17th of February, it pleased our Heavenly Father to take unto Himself, our dearly beloved father and grandfather,

TJERK ELHART

at the age of 73 years.

We deeply feel our loss, as he was a true devoted Christian father, but we are comforted by the thought that he is now enjoying eternal rest and peace with his God and Saviour.

Mr. and Mrs. John Kuiper
Mr. and Mrs. Joe Langerak
Mr. and Mrs. Roy Koeze
Mr. and Mrs. Jacob Vander Veer
Mr. and Mrs. Bernard Elhart
20 grandchildren and 2 great-grandchildren.

Grand Rapids, Mich.